

Hồi thứ tám

Mạnh Lệ Quân bị giam trong cung Hùng Khởi Thần cải trang giả gái

Hai tên nội giám vâng mệnh Phi Giao hoàng hậu đưa Mạnh Lệ Quân vào thẳng trong nội cung. Phi Giao hoàng hậu ngự Kim Loan điện, cho đòi hai vị quốc cữu và Đồ Man Hưng Phục vào. Hai quốc cữu làm lễ triều kiến, rồi khóc mà tâu rằng:

– Muôn tâu hoàng hậu! đêm qua thân mẫu kẻ hạ thần tới đây, bấy giờ vào hồi canh ba, cho nên không tiện vào triều kiến hoàng hậu. Thân mẫu kẻ hạ thần nghe tin vợ chồng Hùng Hiệu bị chém, có đặt tiệc ra để tiễn biệt. Không ngờ Đồ Man Hưng Phục càn rỡ lạ thường, truyền cho quân sĩ xua đuổi. Thân mẫu kẻ hạ thần chưa chạy kịp thì hấn nữ lòng nào đang tay dang roi da mà quát đánh ở chốn pháp trường. Thương xót thay cho thân mẫu kẻ hạ thần bệnh vừa mới khỏi, ngày nay xô đẩy, dập cả mặt mũi ra. Muôn tâu hoàng hậu! Vô luận thân mẫu kẻ hạ thần là hạng người nào, cũng chẳng nên xử tệ như thế mới phải. Huống chi hoàng hậu ngày nay đang ngự ngôi chí tôn, thay quyền thánh thượng. Đồ Man Hưng Phục dẫu sao cũng là đạo thần tử có chi lại dám hành hung. Kẻ hạ thần trộm dự vào hàng cốt nhục thâm tình tự nghĩ càng thêm hổ thẹn vậy.

Triệu Lân và Triệu Phượng tâu xong, đều phủ phục xuống đất. Phi Giao hoàng hậu sầm nét mặt trách mắng Đồ Man Hưng Phục rằng:

– Đồ Man Hưng Phục! Sao nhà ngươi dám giầy ngã quốc mẫu và khinh bỉ hai vị quốc cữu đây. Sự thể thế nào phải tâu cho rõ.

Đồ Man Hưng Phục lay dập đầu kêu oan mà tâu rằng:

– Muôn tâu hoàng hậu! Hoàng hậu là bậc thánh minh, xin soi xét cho kẻ hạ thần. Khi nào kẻ hạ thần lại dám vô lễ. Số là bấy giờ đã quá canh năm, kẻ hạ thần vội vàng cùng Nguyễn Long Quang tướng công đến để giục vương phi trở về. Không ngờ Nguyễn Long Quang tướng công say rượu va phải kẻ hạ thần, để đến nỗi kẻ hạ thần trượt chân ngã vào vương phi. Muôn tâu hoàng hậu! Sự thực như vậy, thế mà hai vị quốc cữu nổi giận đấm đá kẻ hạ thần. Xót thương cho kẻ hạ thần tuổi già sức yếu, vô tâm nào biết thế nào, bây giờ mình mấy đau dần, nhấc chân đi không được. Ngày nay lại còn vu tâu kẻ hạ thần những điều bất pháp, nếu vậy thì quả là bỏ Nguyễn Long Quang tướng công bày mưu lập kế xin hoàng hậu minh xét cho.

Triệu Lân và Triệu Phượng nói:

– Nhà người chớ có nói càn. Nếu thân mẫu ta muốn cứu Hùng vương thì cứ thực mà bày tỏ cùng hoàng hậu. Tình mẹ con cốt nhục, trong mấy năm trời cùng nhau xa cách, tất thế nào hoàng hậu cũng nể lời mà ân xá, can chi phải bày mưu lập kế với ai. Giả sử Nguyễn Long Quang tướng công say rượu nữa thì nhà oi đối với thân mẫu ta cũng phải giữ lễ. Nam nữ có biệt, có sao lại dám đến gần. Việc này xảy ra, chẳng những Hoàng Phủ ta bị nhục, mà Nguyễn triều cung phạm cũng không ra thế nào.

Triệu Lân và Triệu Phượng lại tâu với Phi Giao hoàng hậu:

– Muôn tâu hoàng hậu! Nếu hoàng hậu không chém đầu Đồ Man Hưng Phục thì thân mẫu kẻ hạ thần còn mặt mũi nào mà trông thấy các quan triều thần nữa! Hoàng hậu xưa nay vốn là bậc thánh minh, có sao ngày nay lại quá tin lời đứa gian nịnh ấy. Đồ Man Hưng Phục có lòng phản nghịch đã lâu, vẫn giao thông với nội giám Mã Thuận. Chúng có hãm hại những người trung trực thì mới dễ lộng quyền. Trước chúng còn hãm hại các quan triều thần, ngày nay chúng định hãm hại đến kẻ chí thân, đến khiến cho khắp các hạng nhân dân trong nước đều oán hoàng hậu vậy.

Triệu Lân và Triệu Phượng nói xong lại ứa nước mắt khóc. Mã Thuận có ý run sợ, bỗng nghe tiếng Phi Giao hoàng hậu ở phía trong rèm phán rằng:

– Đồ Man Hưng Phục dẫu có tội, chẳng qua cũng là một sự xuất ư vô tâm mà thôi. Nay ta phạt bổng trong tám tám năm thì nhị huynh cùng tam đệ cũng nên bằng lòng vậy. Còn thân mẫu thì bây giờ nên lưu lại trong cung, để cho ta tiện việc sớm khuya thăm hỏi. Ta đây há lại đến nỗi không xét rõ được những phường gian nịnh, nhưng cha con Đồ Man Hưng Phục cũng không phải là người bất trung. Nguyễn Long Quang tham chén quá say, tội ấy đáng nên nghiêm trị, chỉ vì thương tình già yếu mà được khoan tha. Ấu là ngày nay cha con Đồ Man Hưng Phục phải xin lỗi cùng hai vị quốc cữu, rồi ta truyền nội giám bày một tiệc rượu ở Văn Hoa điện, cha cho Đồ Man Hưng Phục cùng hai quốc cữu uống rượu giải hòa. Nguyễn Long Quang cũng cho đến dự tiệc. Nguyễn Long Quang tiên sinh ơi! Từ nay tiên sinh nên uống ít rượu mới được.

Phi Giao hoàng hậu đứng dậy lui vào trong cung. Mạnh Lệ Quân bấy giờ đây bù tóc rối, áo mặc tả tơi, trông thấy Phi Giao hoàng hậu vào liền quì xuống đất. Phi Giao hoàng hậu đỡ dậy mà rằng:

– Thân mẫu ơi! Con trông dung nhan thân mẫu ngày nay kém trước nhiều lắm, chắc là bởi sự dãi gió sầm sương trong khi đường xa vậy. Thân mẫu tới đây đêm qua, sao không báo trước cho con biết? Nếu con được biết thì Đồ Man Hưng Phục khi nào lại dám làm càn. Xin thân mẫu cứ yên lòng, rồi con sẽ trách phạt Đồ Man Hưng Phục.

Phi Giao hoàng hậu gọi các cung nữ mà bảo rằng:

– Các con mau mau chải đầu thay áo cho quốc mẫu.

Nói xong, hai tay đỡ Mạnh Lệ Quân ngồi lên trên ghế. Hai tên cung nữ chải đầu thay áo. Dung nhan Mạnh Lệ Quân bấy giờ dẫu kém trước, nhưng thể cách cũng nhã đạ như xưa. Phi Giao hoàng hậu đứng dậy hai tay nâng chén trà mời Mạnh Lệ Quân uống. Mạnh Lệ Quân ứa nước mắt mà hỏi rằng:

– Thần thiếp trộm nghe thánh thượng bị mục tật, chẳng biết bây giờ đã thuyên giảm hay chưa? Trong lòng thần thiếp rất lấy làm lo phiền. Thái hậu ở nội cung bây giờ thế nào? Thượng hoàng từ khi bỏ đi, có tin tức gì không?

Mạnh Lệ Quân nói xong nức nở khóc hoài. Phi Giao hoàng hậu nét mặt làm ra vẻ âu sầu, lại dâng chén sâm thang mà rằng:

– Thân mẫu ơi! Xin thân mẫu hãy uống chén sâm thang này, khiến cho tinh thần được trấn định, rồi con sẽ đem sự tình đầu đuôi giải tỏ để thân mẫu nghe.

Nói xong, liền thuật rõ đầu đuôi mọi lẽ cho Mạnh Lệ Quân nghe, câu nào cũng nói như thực cả. Phi Giao hoàng hậu lại nói:

– Con đây há chịu để cho ai đè nén! Hùng hậu vốn tính đa nghi, thấy con chinh đốn mọi việc trong sáu cung, lại vu cho con có lòng độc ác. Ai ngờ lưới trời khó tránh, Hùng hậu bị biếm mà toàn gia họ Hùng cũng bị nã tróc tổng giam. Sau thái hậu bỗng biến tâm, cho nên thánh thượng phải cáo bệnh không dám vào triều kiến, lại quá nghĩ thành ra mục tật. Vì thế con phải tạm thay quyền chính, một thân liều bỏ yếu đuối, đã từng chịu bao nỗi đắng cay. Thân mẫu ơi! Con không hiểu năm xưa thân mẫu nghĩ thế nào mà đưa con vào chôn hoàng cung, khiến cho con khổ nhục muôn vàn, luống mang tiếng là người bất đức. Lại đáng giận thay cho mấy viên đại thần, không hiểu đầu đuôi thế nào, cứ hàng ngày đem mấy tiếng trung hiếu khẩu đầu nay can mai gián. Con nghĩ bội phần căm tức, cho nên phải thi quyền quân chủ mà trước hết chém Hùng vương. Ngày nay có thân mẫu tới đây, con hãy tạm hoãn việc ấy.

Phi Giao hoàng hậu ngoảnh lại bảo các cung nữ rằng:

– Các con bày tiệc để ta ngồi hầu rượu quốc mẫu đây.

Trong khi uống rượu, Phi Giao hoàng hậu kể lể việc nước, rồi nói:

– Con đã nhờ Mạnh Gia Linh cứu phụ đi tìm thượng hoàng, chưa biết bao giờ cho được thượng hoàng về đây. Thân mẫu ơi! Địa vị con ngày nay không thể nhường người khác được. Nếu muốn cho con trả lại quyền chính, tất phải đợi không thượng hoàng về. Ngày mai thân mẫu có vào nội cung triều kiến thái hậu, nhờ thân mẫu kêu van hộ. Hễ thái hậu quả không biến tâm thì con và thánh thượng mới dám vào triều kiến. Con có lòng nào muốn giết vợ chồng Hùng vương, âu là đợi khi thượng hoàng về đây rồi sẽ ân xá. Từ khi con cầm quyền chính thì ngoài triều trong cung khuyết, pháp luật đều được nghiêm. Con vốn có tính điềm đạm từ xưa, không biết có sao ông trời lại để con vào địa vị này. Những lời anh Triệu Câu con nói khi trước, ai ngờ ngày nay sự đã quả nhiên. Thân mẫu ơi! Nếu thượng hoàng không về thì chẳng lẽ cứ ngồi mà nhìn giang sơn này vào tay người khác! Thân mẫu ơi! Kiến thức còn hẹp hòi của con như thế, dẫu rằng đá mòn sông cạn, lòng này cũng quyết chẳng đổi dời.

Nói xong, hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng, rồi lại phàn nàn mà bảo rằng:

– Thân mẫu ơi! Nghìn thu về sau, con cũng khó tránh khỏi là một người bạc ác vậy.

Mạnh Lệ Quân vương phi nghiêm nét mặt mà tâu rằng:

– Hoàng hậu nghĩ lắm! Thái hậu vốn là một người hiền đức, khi nào lại biến tâm như thế! Thần thiếp chắc rằng tất có kẻ đem lời sàm báng, để làm cho cốt nhục ly gián, mà giết hại những kẻ trung lương. Hoàng hậu quá tin bọn quyền gian Đồ Man Hưng Phục và Mã Thuận kia, để cho chúng ý thế làm càn, thành ra mang tiếng bất hiếu bất nghĩa. Việc hoàng hậu tiến cung thuở trước, chẳng qua cũng bởi tự ý trời, chứ khi bấy giờ Tương vương đã cố sức chôi từ mà thái hậu cũng đã biết trước rằng sẽ có ngày nay vậy. Hoàng hậu là một người đã có học thức, chớ nên cậy tài mà để mang tiếng với đời. Một mai trong bọn tôn thất sinh lòng biến loạn thì bấy giờ hoàng hậu dẫu hối, thiết tưởng cũng không kịp. Xưa nay các bà hoàng hậu thay cầm quyền chính là vì thiên tử bằng hà, ấu chúa nối ngôi, chứ như thánh thượng ngày nay, đang độ tráng niên hoàng hậu chỉ nên ở trong cung mà giúp đỡ nội chính mới phải, có sao lại chuyên giữ quyền chính, coi thánh thượng như một người phế nhân. Nếu bảo rằng thái hậu biến tâm thì chẳng lẽ lại bỏ con mình mà lập con người khác. Hoàng hậu há phải là kẻ tham cầu phú quý. Và đường đường một ngôi hoàng hậu thì sự phú quý cũng đã cùng cực lắm thay, can chi cứ chuyên giữ ngôi trời, để mang tiếng với thiên hạ hậu thế. Thần thiếp và hoàng hậu là tình trong cốt nhục, vậy mới dám cứ thẳng tâu bày. Nếu hoàng hậu chịu nghe lời thần thiếp, tức là một phúc to cho nhà Hoàng Phủ đó.

Phi Giao hoàng hậu nghe lời tâu, bỗng biến nét mặt, trước còn cúi đầu không nói, hồi lâu hai má đỏ bừng, rồi cười gượng mấy tiếng:

– Đáng tiếc! Con lấy làm đáng tiếc! Tiếc rằng mấy lời vàng ngọc ấy con không được nghe từ mấy năm trước đây. Bây giờ đã trót gây ra bao nhiêu cuộc chông gai, dẫu muốn thôi cũng không thể thôi được. Thế thì đi xú⁶⁸ hay là lưu phương⁶⁹, cũng cùng một lần chết, chi bằng con hãy thừa thế mà làm cho thiên hạ biết tay. Thân mẫu ơi! Thân mẫu bảo con không rộng lượng, nếu con không rộng lượng thì có sao vừa rồi con tuyển thêm cung nữ mấy nghìn. Thân mẫu bảo con lỗi đạo tam tông, thế thì có sao thuở xưa thân mẫu lại dám nghiêm nhiên trách mắng thân phụ! Thân mẫu bảo con chuyên giữ ngoại chính, nhưng con chưa hề chen vai đụng xánh với bọn nam nhi. Thân mẫu bảo con phụ công cù lao, nhưng con cũng chưa hề có có giảm bổng lộc gì của nhà Hoàng Phủ! Thân mẫu ơi! Con hãy xin hỏi: Có sao thuở xưa thân mẫu cứ tham quyền cố vị làm thừa tướng mãi? Ngày nay con cũng đồng ý với thân mẫu mà thôi. Huống chi cảnh ngộ của con lại khác với cảnh ngộ của thân mẫu thuở xưa. Nếu con trao trả quyền chính lúc nào thì tức khắc sinh ra tai vạ. Cái tai vạ ấy chẳng những thân con không toàn, mà lại di lụy đến thánh thượng và hai thân vậy. Thân mẫu ơi! Con khuyên thân mẫu một điều: Việc đã qua rồi, chớ nhắc lại nữa. Giang sơn này mà giữ được âu vàng không mẻ, mai sau trả lại chủ cũ, bấy giờ tâm tích con sẽ được hiển nhiên. Sáng mai thân mẫu vào triều kiến thái hậu cũng nên vì con mà giải bày mọi nỗi để cho thái hậu nghe. Hôm nay chỉ xin cùng thân mẫu uống rượu vui, ngoài ra không nói đến việc chi cả.

Mạnh Lệ Quân vương phi thở dài mà than rằng:

---

⁶⁸ để tiếng xấu

⁶⁹ để tiếng thơm

– Hoàng hậu chớ nghĩ lầm. Ngày nay thần thiếp thật là một người đại tội với hoàng gia, đáng lẽ phải đem chấp pháp từ lâu, bởi vậy thần thiếp mới tiến kinh, để xin chịu tội ở trước mặt thái hậu. Nay hoàng hậu dẫu có lòng tử tế mà ban yến, nhưng ruột tằm chín khúc, bao nỗi quặn đau thì dẫu bát ngọc mâm vàng cũng nuốt không trôi được. Trời ơi! Thượng hoàng bỏ đi, thái hậu bệnh nặng, còn lòng nào mà vui vẻ cho cam.

Mạnh Lệ Quân vương phi lại than thở ngắn dài, Phi Giao hoàng hậu không bằng lòng mà rằng:

– Thân mẫu ơi! Thân mẫu muốn vào yết kiến thái hậu, có khó chi việc ấy! Hôm nay muộn rồi, xin để đến sáng mai.

Khi tiệc xong, Phi Giao hoàng hậu mời Mạnh Lệ Quân sang ngủ tại thiên điện, rồi đuổi các cung nữ lui ra, một mình lặng ngồi ngẫm nghĩ: “Thân mẫu ta không nghĩ tình cốt nhục mà thương xót ta thì ta còn quản chi nữa, chỉ bằng ta giết sạch đi, thế là khỏi có kẻ ỳ è bên tai. Nhưng ta còn ngại về nỗi mình làm vua một nước, tất phải lấy trung hiếu làm đầu. Nếu ta giết mẹ thì tự mình đã treo gương bất hiếu, tài nào mà khiến cho thần dân trong nước đều phải tận trung. Thế thì giết cũng không xong, bây giờ biết làm thế nào cho được? Phi Giao hoàng hậu đang cúi đầu ngẫm nghĩ thì bỗng thấy Mã Thuận ở ngoài bước vào. Mã Thuận quì xuống tâu rằng:

Muôn tâu hoàng hậu! Có bản tâu của Đồ Man Hưng Phục đệ trình ngự lãm.

Phi Giao hoàng hậu mở xem, bản tâu như sau này:

“Bảo Hòa điện đại học sĩ cúi tâu để hoàng hậu lượng xét:

Kẻ hạ thần phụng chỉ đi giám trảm vợ chồng Hùng Hiệu, chỉ vì tài sơ trí thiên, đến nỗi lỡ việc. Lại xúc phạm đến quốc mẫu. May nhờ hoàng hậu rộng lượng, soi xét công minh mà khoan thứ cho. Cái trời bề ấy chưa biết lấy chi báo đáp.

Ngày nay quốc mẫu tới đây, phần nhiều là vì việc vợ chồng Hùng Hiệu, thế thì tất có những lời nguy ngôn khổ ngữ để mê hoặc thánh tâm. Kẻ hạ thần thiết nghĩ Hùng Hiệu bị giam đã mấy năm nay, khác nào như giam một con hổ dữ. Thả ra thì nó cắn nhiều, mà để đây cũng khó lòng đã được yên việc. Nếu một mai nó xổng thì chẳng những thần đẳng thịt nát xương rơi mà hoàng hậu chưa chắc đã được an toàn vậy. Kẻ hạ thần trộm nghe “Đại công vô tư, đại nghĩa diệt thân”, xin hoàng hậu chớ nghĩ tình riêng mà uống phí mất cái công thay quyền cầm chính trong bấy lâu, kẻ hạ thần thật lấy làm đáng tiếc. Thần đẳng vô cùng sợ hãi, cúi đợi mệnh trên.”

Phi Giao hoàng hậu xem xong, liền đem những lời Mạnh Lệ Quân khuyên bảo thuật hết cho Mã Thuận nghe. Phi Giao hoàng hậu lại nói:

– Ta tưởng rằng thân mẫu ta tất đồng ý với ta, không ngờ ngày nay lại có lòng oán giận. Đáng lẽ làm con nên theo lời thân mẫu mới phải, nhưng nếu ta theo lời thân mẫu thì tất bội phân nguy hiểm cho ta. Bây giờ lòng ta bối rối, không biết nghĩ sao, nhà người nên vì ta trừ tính.

Mã Thuận lay đập đầu mà tâu rằng:

– Muôn tâu hoàng hậu! Xin hoàng hậu cứ vững lòng. Trong mấy năm nay hoàng hậu lên ngự ngôi trời, kẻ hạ thần hết sức trung thành, thân khuyển mã này chỉ mong được báo đền đôi chút, mới đây bọn gian thần trừ đã gần hết, còn e có thể lực của họ Hùng nữa mà thôi. Kẻ hạ thần vẫn tâu xin hoàng hậu nên giết ngay đi mà hoàng hậu không quyết. Nay quốc mẫu nói như thế, kẻ hạ thần chỉ sợ trong ngoài giao thông nhau mà gây nên biến loạn thì thật là một tay vạ tà trời.

Phi Giao hoàng hậu thở dài mà than rằng:

– Mã Thuận! Nhà ngươi há lại không biết rằng ta đây hiểu ý quốc mẫu đã lâu. Ngặt vì quốc mẫu dẫu sao cũng là đạo mẹ, khi nào con dám định tội. Huống chi ta đối với thái hậu đã bỏ lễ thần hôn, mà nay lại trị tội quốc mẫu thì e rằng các bậc đế vương từ xưa đến nay chưa có ai như thế này.

Mã Thuận lại tâu rằng:

– Muôn tâu hoàng hậu! Cứ như kẻ hạ thần thiển nghĩ thì ngày nay quốc mẫu vào nội cung, hoàng hậu nên giáng chỉ rằng: “Thái hậu bệnh đã lâu, mà thánh thượng đang có mục tật, hoàng hậu thì bận triều đình, vậy quốc mẫu nên ở luôn trong nội cung để sớm khuya mà làm bạn cùng thái hậu cho vui.” Hoàng hậu giáng chỉ như vậy, rồi truyền khóa chặt cửa cung lại, trong ngoài nghiêm cấm, không cho ai được ra vào, chỉ cho đưa các đồ thực dụng vào thôi. Hiện nay thái hậu không dậy được, có khỏi thì chóng ra cũng độ nửa năm, còn làm chi nữa. Các nội giám và cung nữ ở nội cung tháng trước đã giảm bớt một nửa, bây giờ chẳng qua chỉ độ gần một trăm người, còn lo ngại nỗi gì! Nếu để quốc mẫu ở ngoài thì rất không tiện.

Phi Giao hoàng hậu nghe nói liền vui mừng mà khen rằng:

– Kê ấy rất diệu! Ta vẫn giữ được lễ kính thờ người trên mà lại khiến cho trong ngoài không ai dám phao lời dị nghị. Việc này nhà ngươi cần phải bí mật lắm mới được, kéo hai quốc mẫu biết thì tất có sự chẳng hay.

Sáng hôm sau, Phi Giao truyền nội giám sắp xe giá đưa Mạnh Lệ Quân vào nội cung triều kiến thái hậu. Mạnh Lệ Quân vào tới nơi, thái hậu truyền miễn lễ, cho ngồi ở bên cạnh long sàng để nói chuyện. Mạnh Lệ Quân vội vàng bước đến bên cạnh long sàng thấy nét mặt thái hậu râu rĩ, mày da nhợt nhạt, không được hồng hào như xưa. Thái hậu thấy Mạnh Lệ Quân đến gần, liền thò tay nắm lấy áo mà bảo rằng:

– Mạnh Lệ Quân em ơi! Em đây có phải không? Thật hay là mộng?

Thái hậu vừa nói vừa nhìn đi nhìn lại thật kỹ, rồi hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng. Mạnh Lệ Quân cũng khóc mà tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Thần thiếp là Mạnh Lệ Quân đã cam chịu tội mà vào triều kiến thái hậu đây, chứ không phải mộng. Thần thiếp xin kính chúc thái hậu quý thể an khang, giang sơn này trông cậy ở tay thái hậu đó.

Thái hậu gạt nước mắt xoa tay mà bảo rằng:

– Em nói đến câu ấy, càng khiến cho ta hổ thẹn. Ta nghĩ quanh nghĩ quẩn, không biết oan nghiệt từ đâu mà nên nỗi này. Hay là khi ta đi đánh giặc Phiên thuở xưa có giết hại nhiều người chẳng, nhưng bấy giờ ta một lòng cứu nước cứu cha, nếu không giết hại, làm sao cho được. Còn như việc giết Lưu Khuê Bích thì khi ấy ta cũng cố xin ân xá, chứ có dám vì thù riêng mà hại ai đâu. Hàng ngày ta chỉ lo về sự nhà ta thịnh mãn quá độ, cho nên vẫn phải tu nhân tích đức và hết sức cẩn kiệm, để lưu phúc về sau. Ai ngờ con tạo cơ cầu, mà nước nhà bỗng xảy nên tai vạ. Mạnh Lệ Quân em ơi! Cái tội lỗi ấy há những mình em, ta đây cũng dự một phần to vậy. Con gái em như hổ lang mà con trai ta cũng chẳng khác chi chó lợn. Thôi! Thôi! Nói lại càng hổ thẹn trăm chiều, ngày ăn hai bữa, bố gối ngồi đây, ngoài ra chẳng biết việc chi chi cả. Hùng hậu thì gần một năm nay như ngây như dại, ta nhìn thấy lúc nào, lại càng như dao cắt trong lòng. Từ khi em trở về quê nhà thì ta đây chẳng thấy thân thuộc nào vào thăm cả. Vừa rồi có việc rất lạ là nghiêm cấm không cho Gia Tường công chúa vào cung. May còn có tam diệt Triệu Lân thỉnh thoảng vào đây, nói cho ta biết giá quyến Hùng vương vẫn giam tại trong ngục. Lại nghe nói tin em ta đi tìm thượng hoàng, lòng ta mới được yên. Ngày nay em tới đây, ta lấy làm mừng lắm. Em nên nghĩ ơn triều đình mà khuyên bảo con Phi Giao, trước là bảo toàn lấy giang sơn Nguyên triều, sau là bảo toàn danh dự cho nhà Hoàng Phủ ta đó.

Thái hậu nói xong thì Mạnh Lệ Quân quì xuống khóc mà tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Thái hậu không biết rõ. Con Phi Giao ngày nay không thể nào mà khuyên bảo được đâu.

Nói xong, liền đem những lời Phi Giao nói hôm trước thuật cho thái hậu nghe, và tâu rằng:

– Xem như thế khi nào nó chịu nghe lời khuyên bảo, nếu giết được thần thiếp, có lẽ nó cũng chẳng tha.

Thái hậu nghe xong, tím ruột tím gan, không biết nói thế nào cho được. Hồi lâu, mới bỏ mền ra, toan vùng đứng dậy, rồi nói:

– Ta quyết vào hữu cung mà chém đôi con yêu quái ấy!

Các cung nữ vội vàng đỡ hai bên, nhưng thái hậu lấy bẫy không đứng dậy được, lại đành ngồi xuống đấy. Bỗng nghe báo có Mã Thuận phụng thánh chỉ đến, truyền gọi Mạnh Lệ Quân vương phi ra tiếp chiếu, Mạnh Lệ Quân bắt đắc dĩ phải ra tiếp chiếu. Mã Thuận mở tờ chiếu ra tuyên đọc:

“Hoàng đế chiếu rằng:

Mạnh vương phi ngày nay hiện đang cư tang, mà chịu lặn lội đến kinh để triều kiến thái hậu lòng trung nghĩa ấy thật đã đáng khen.

Thái hậu bị bệnh ở nội cung, kể đã lâu ngày. Trẫm nay cũng bị mục tật chưa khỏi, mà hoàng hậu còn phải vì trẫm thay cầm quyền chính, không lấy ai ở luôn trong cung để sớm khuya hầu hạ thái hậu cho được.

Nay nhân có Mạnh vương phi vốn là người tinh hiểu y lý, vậy trẫm nhờ vương phi giúp việc ấy cho. Trẫm phái thêm hai tên cung nữ để vương phi sai khiến. Đợi khi nào trẫm khỏi mục tật và thái hậu được bình phục như thường, bấy giờ vương phi mới được phép trở về nhà riêng vậy.

Khâm thử!”

Mã Thuận tuyên đọc xong, tức khắc quay ra, rồi truyền cho cấm binh khóa chặt cửa cung lại. Bắn ba phát súng lớn và cắt người canh giữ xung quanh. Thái hậu nằm ở trên giường nghe tiếng súng nổ, liền hỏi các cung nữ rằng:

– Chẳng hay tiếng súng ở đâu thế các con?

Các cung nữ ngẩn mặt nhìn nhau mà không ai dám tâu, bỗng thấy Mạnh Lệ Quân chạy vào mà tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Thánh thượng thấy thái hậu bị bệnh lâu, sợ các nội giám và cung nữ sinh lòng trề biếng, cho nên giáng chỉ nghiêm tra đó thôi, không có sự gì lạ cả. Mấy tiếng súng vừa rồi là Phi Giao hoàng hậu luyện tập quân sĩ ở trong cung đó.

Thái hậu nghe nói, nửa tin nửa ngờ:

– Vị tất đã phải như thế! Ta chỉ e nó mượn tay người khác để muông giết chết ta đó thôi. Nay ta ốm nằm đây, còn làm gì được nó.

Mạnh Lệ Quân vương phi liền tìm lời khuyên giải mà rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Xin thái hậu hãy gìn vàng giữ ngọc cho được bình phục như thường.

Nói chưa dứt lời thì nghe báo có Hùng hậu vào. Mạnh Lệ Quân vương phi đứng dậy làm lễ triều kiến. Hùng hậu không hề hỏi han ôn tồn chi cả, chỉ bung miệng mà khúc khích cười. Mạnh Lệ Quân nghĩ thầm: “Quái lạ! Tất có tà ma ám ảnh chi đây.”

Nghĩ vậy mới tâu với thái hậu xin cho bắt mạch Hùng hậu. Thái hậu khen phải, truyền cung nữ sửa soạn gối nệm, rồi bảo Hùng hậu ngồi cho Mạnh Lệ Quân bắt mạch. Mạnh Lệ Quân bắt mạch xong, lại nghĩ thầm: “Cứ như thế này thì con Phi Giao thật là một đứa đại tội ác, ta không thể nào mà thương nó được. May mà thái hậu chưa biết việc nó nghiêm cấm cung môn này, nếu không thì tất ngày càng thêm nặng bệnh. Ấu là ngày nay ta phải chữa thuốc cho Hùng hậu và tìm lời khuyên giải thái hậu mới phải.”

Mạnh Lệ Quân liền đem những lời của Lưu Yên Ngọc nói khi trước thuật rõ đầu đuôi cho thái hậu nghe và tâu rằng:

– Ngày nay thái hậu cần phải thuốc thang cho được khỏe mạnh, bây giờ sẽ liệu kế trừ con Phi Giao. Bệnh tình của Hùng hậu là chỉ vì kinh hải ưu phiền quá độ mà thành ra thương phế tổn can. Ngày nay trước hết cần phải thanh tâm thuận khí rồi sẽ dùng đến “Hạ đàm tử” và “Bảo nguyên bổ dược.” Bệnh này một năm vị tất đã khỏi, có khi phải vài ba năm mới được bình phục.

Thái hậu nói:

– Nếu được như thế thì ta đối với Vệ vương phi mới khỏi hổ thẹn. Em giỏi nghề làm thuốc, cũng là một vị phúc tinh cho nhà Hoàng Phủ ta.

Bây giờ trời đã gần tối, Mạnh Lệ Quân lui ra ngoại cung để ăn cơm. Hai cung nữ vào bái yết, Mạnh Lệ Quân không bảo chi cả, nghĩ thầm: “Con Phi Giao thật chẳng coi ta

ra gì. Bây giờ ta ngồi đây, cũng là người ngồi trong ngục. Ngày nay trong ngoài xa cách biết làm thế nào. Tai nạn mười năm quả như lời Lưu phu nhân nói thì bây giờ chia ba đã được một phần, còn bảy năm nữa mới tai qua nạn khỏi. Ta làm thế nào mà cứu lấy thái hậu và Hùng hậu thì ta khỏi mang tiếng là người bội nghĩa vong ân. Trời ơi! Mạnh Lệ Quân này có tội, xin trời xử trạch phạt Mạnh Lệ Quân, còn thái hậu, Hùng hậu, nhà họ Hùng và nhà Hoàng Phủ thì có tội tình gì mà sao cũng đến nông nỗi này! Chẳng qua bởi tại Mạnh Lệ Quân này làm di lụy đến mọi người đó.”

Khi ăn cơm xong, Mạnh Lệ Quân vào bắt mạch thái hậu thì thấy mạch thái hậu hư phù, bệnh thể nguy kịch, có ý lấy làm lo ngại. Mạnh Lệ Quân nghĩ thầm: “Một mai thái hậu có mệnh hệ nào, triều đình tất trách phạt ta về tội hầu hạ không chăm chỉ. Thế thì dẫu sao cũng chết, mà lại chết một cách hàm hồ. Lại thương xót thay cho Hùng hậu bấy giờ phỏng sống làm sao cho được.”

Mạnh Lệ Quân nghĩ vậy, mới tâu thái hậu rằng:

– Muôn tâu thái hậu xin thái hậu yên lòng, chớ nghĩ ngợi chi thì tự khắc bệnh thể sẽ dần dần thuyên giảm. Thái hậu ơi! Thần thiếp lặn lội tới đây là cốt mong thái hậu chóng đến ngày kháng cường. Thái hậu vốn là một tay nữ anh hùng chiếc thân liễu bồ đã từng bao phen xông pha tại nơi chiến địa. Nếu ngày nay thái hậu được kháng kiện thì những loài yêu quái kia khó lòng trốn thoát ở dưới lưới gươm. Thái hậu ơi! Thần thiếp cần định liệu mình một chết, nhưng còn phải nương náu cho đến ngày nay là còn muốn lưu cái thân già này để đợi có ngày báo đáp cho triều đình vậy.

Mạnh Lệ Quân tâu xong thì thái hậu thở dài mà phán rằng:

– Mạnh Lệ Quân em ơi! Ta nghe lời em nói, nghĩ càng cảm tức trong lòng. Chẳng những cảm tức mà lại thêm hồ thẹn. Đường đường là một vị thái hậu, mà đến nỗi vô quyền, ta còn mặt mũi nào trong thấy các quan triều thần nữa.

Mạnh Lệ Quân tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Nếu thái hậu bình phục như thường, bấy giờ thần thiếp sẽ xin hết lòng khuyên mã, chứ thái hậu cứ yếu mà một chỗ thì thần thiếp còn dám bày mưu lập kế gì!

Thái hậu lẩm nhảm gật đầu, lại bảo Mạnh Lệ Quân khai đơn thuốc. Mạnh Lệ Quân còn đang ngẫm nghĩ, chưa biết khai đơn thế nào thì bỗng nghe văng vẳng xa đưa, có tiếng khóc than rên rĩ. Phần thì xót thương thái hậu khổ sở, phần thì oán giận Phi Giao hung tàn. Có ý cảm tức thay con táo éo le, có sao để cho bọn gian quyền hãm hại được những người chính trực. Hùng hậu nhân từ như thế mà gặp cảnh ngộ này. Tiếc cho thái hậu ốm nằm một chỗ, nếu không thì khi nào Phi Giao lại dám làm càn...

Mạnh Lệ Quân thấy vậy, liền đặt bút xuống, rồi đi ra ngoài cửa mà lắng tai nghe. Bấy giờ đêm thanh cảnh vắng, bóng trăng lơ mờ, bọn cung nữ kia vẫn còn thì thào nói nhỏ nhau. Chúng nói:

– Ngày nay có Mạnh vương phi đến đây thì Phi Giao hoàng hậu tức khắc hạ lệnh khóa chặt cửa cung, nghiêm cấm trong ngoài, không cho ai qua lại. Nhưng ta cũng chưa

dám chắc Mạnh vương phi tâm địa thế nào. Mạnh vương phi đối với Phi Giao hoàng hậu bao giờ cũng là tình mẹ con. Ngày nay lại khai đơn bốc thuốc để thái hậu uống thì ta cũng lấy làm nguy hiểm cho thái hậu lắm. Dầu thái hậu có mệnh hệ nào, Mạnh vương phi đã là người có tài hùng biện tất cũng dùng lời nói khéo mà cho được tội lỗi của mình. Chi bằng chúng ta cứ liều tâu với thái hậu, xin đừng uống thuốc là hơn.

Mạnh Lệ Quân văng vẳng nghe những lời thì ào nghị luận ấy, giật mình kinh sợ, chẳng còn hồn vía chút nào. Gót sen rón rén, lui vào phía trong, đặt mình ngồi xuống bên giường, khiến cho tinh thần trấn định, rồi gọi tên cung nữ là Trần Xuân Anh đến gần mà bảo rằng:

– Trần Xuân Anh! Con đến Hưng Khánh cung về dãy phòng thứ ba, gọi hai tên cung nữ ở đây ra đây cho ta hỏi.

Trần Xuân Anh vâng mệnh đi ngay. Mạnh Lệ Quân tra các vị thuốc vào nồi để nấu. Trần Xuân Anh đưa hai tên cung nữ vào, Mạnh Lệ Quân trông thấy, liền đứng dậy mà hỏi rằng:

– Hai người tên họ là gì? Vào cung đã mấy năm nay?

Hai tên cung nữ thấy Trần Xuân Anh đến gọi, đã có ý lo, ngờ là câu nói của mình tiết lộ ra chăng. Bây giờ nghe câu hỏi, mới biết đích thị chỉ vì có ấy. Một tên run sợ không dám trả lời; còn một tên ngang nhiên mà đáp rằng:

– Tiệm tỳ họ Hồng tên gọi Tố Loan, vào cung đã ba năm nay. Còn chị tôi là Tố Phụng. Hai chị em chúng tôi giữ việc giặt giũ hầu thái hậu, chẳng hay ngày nay vương phi gọi chúng tôi có việc gì?

Mạnh Lệ Quân thở dài mà bảo rằng:

– Hai người có lòng trung thành, khiến ta phải kính phục. Hai người lo nghĩ như thế là phải. Bây giờ ta dầu trở mặt trời mà thề, vị tất hai người đã tin. Ngày nay thái hậu bệnh thể rất nguy kịch, sâm linh cũng không làm gì, chỉ có nấu một nồi nhân cao thì mới có thể cứu được. Bây giờ ta ngần ngại chưa quyết thế nào, mới chạy ra ngoài cửa đứng để ngẫm nghĩ. Bỗng nghe lời các người bàn nói, vậy nhân đây ta cắt thịt để cho các người xem.

Nói xong, liền lấy một con dao thật sắc, quì xuống khấn trời mà rằng:

– Tôi là Mạnh Lệ Quân, quả có lòng trung thành, xin hoàng thiên chứng giám mà phù hộ cho, khiến khi lưỡi dao hạ xuống không biết đau xót. Nếu câu nói của tôi không được chân thật thì chỗ cắt thịt này sẽ nguy hiểm đến thân.

Nói xong, một tay vén áo, và một tay cầm dao nghiền răng mà cắt lấy miếng thịt, đầm đĩa máu chảy, không biết đau xót, chỉ thấy nét mặt hơi tái mà thôi. Các cung nữ trông thấy đều lấy làm khiếp sợ. Tố Loan và Tố Phụng ôm lấy Mạnh Lệ Quân mà khóc rằng:

– Trăm lạy vương phi! Vương phi thật là một lòng trung thành, chị em chúng tôi đây ngu muội chẳng biết, đã cam chịu tội, xin vương phi tha thứ cho.

Mạnh Lệ Quân đứng dậy, cầm miếng thịt bỏ vào trong nồi thuốc, rồi lại bảo Tố Loan và Tố Phượng rằng:

– Các người đã có kiến thức ấy, tất được hưởng phúc trách về sau. Việc này là bởi lòng sở nguyện của ta, chứ không phải tại các người nói khích. Nhưng ta còn một việc, muốn được các người đồng tâm giúp ta, chẳng hay các người nghĩ thế nào?

Bấy giờ có một tên cung nữ chạy đến, lấy vải trắng buộc chỗ thương tích cho Mạnh Lệ Quân. Tố Loan và Tố Phượng sụp lạy mà rằng:

– Vương phi muốn sai bảo việc gì, chúng con cũng xin vâng mệnh.

Mạnh Lệ Quân khóc mà bảo rằng:

– Ngay nay Phi Giao hoàng hậu nghiêm cấm cung môn không cho ai ra vào, việc ấy ta phải giấu kín đừng để thái hậu biết thì chữa thuốc mới có công hiệu. Vả việc nghiêm cấm này tất còn lâu ngày, kho tàng trong cung phần nhiều khánh kiệt, âu là chúng ta phải nghĩ đường sinh kế, làm sao cho đủ áo mặc cơm ăn. Trong cung còn nhiều đất bỏ không, các người nên bảo nhau cày cấy trồng trọt. Trong bọn các người phải bàn lấy một người đứng đầu, để quản đốc công việc, thức khuya dậy sớm, chăm chỉ làm ăn. Đợi khi thái hậu và Hùng hậu đã bình phục như thường, bấy giờ sẽ mở cửa cung mà ra vậy.

Tố Loan và Tố Phượng nghe nói mừng lòng, lại lạy dập đầu mà rằng:

– Việc ấy rất dễ! Sáng mai chúng tôi sẽ xin họp nhau, uống máu ăn thề, một lòng vì nước, rồi khai liệt danh sách, để đệ trình vương phi.

Nói xong, liền hờn hờ quay đi. Sáng hôm sau, Mạnh Lệ Quân nấu được nhân cao rồi, đem dâng thái hậu. Các cung nữ đỡ thái hậu ngồi dậy, thái hậu trông thấy chén thuốc, ứa nước mắt khóc mà rằng:

– Nay uống thuốc, mai lại uống thuốc, mà bệnh vẫn không thấy giảm bớt chút nào. Mạnh Lệ Quân em ơi! Chi bằng em dùng liều thuốc gì cho ta yên giấc trăm năm, khỏi phải hàng ngày cay đắng.

Mạnh Lệ Quân nghe lời thái hậu truyền phán, nét mặt đang đỏ, bỗng tái mét đi, rồi quì cạnh giường mà tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Tấm lòng trung thành của thần thiếp đã có quỷ thần chứng giám, xin thái hậu chớ nghi ngờ.

Thái hậu uống xong chén thuốc, nằm xuống ngủ yên. Mạnh Lệ Quân lại đi thăm bệnh cho Hùng hậu và cho Hùng hậu uống thuốc. Bấy giờ Tố Loan và Tố Phượng đem quyển sách tên các cung nữ vào đệ trình. Mạnh Lệ Quân chia cắt mỗi người một việc.

***

Lại nói Triệu Lân và Triệu Phượng thấy thánh chỉ giao việc thuốc thang thái hậu cho Mạnh Lệ Quân, đều lấy làm lo sợ mà bảo nhau rằng:

– Chết nổi! Kế này thật là kế của con Phi Giao định giam lỏng thân mẫu ta đó. Đãi thân mẫu ta như mộ người tội tù.

Triệu Lâm cùng Triệu Phượng vừa toan vào triều diện kiến thì Phi Giao hoàng hậu đã bãi triều vào cung rồi. Hai công tử luống cuống không biết làm thế nào, mới vào yết kiến Gia Tường công chúa. Bây giờ có bảo mẫu đứng hầu ở bên cạnh. Gia Tường công chúa khóc mà bảo hai công tử rằng:

– Hai quốc cữu ơi! Bảo mẫu vừa vào đây nói cho tôi biết là thái hậu bệnh thế nguy kịch, mấy ngày hôm nay chẳng ăn uống tí gì. May sao lại gặp có thân mẫu vào, cũng là một điều đáng mừng vậy. Hôm nay hai quốc cữu vào trong triều, đã diện tấu ra làm sao chưa?

Triệu Lâm cùng Triệu Phượng đồng thanh mà rằng:

– Thánh thượng giáng chỉ giao việc thuốc thang hầu hạ thái hậu cho thân mẫu, chính là dùng kế để buộc chân thân mẫu đó. Chúng tôi định vào diện tấu, hãy tạm xin cho thân mẫu về nhà tắm gội mấy hôm, không ngờ lại gặp lúc thái hậu bệnh tình nguy kịch, khó lòng về được. Bây giờ còn các đồ cống vật của Hán quốc thái phi gửi đến, chưa kịp đem vào đệ trình thái hậu, biết làm thế này?

Triệu Phượng lại lấy một phong gia thư đệ trình Gia Tường công chúa. Gia Tường công chúa xem xong hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng, liền nói:

– Bây giờ ta hãy sai bảo mẫu vào cung xem bệnh tình thái hậu và Hùng hậu thế nào, và dò la tin tức xem thân mẫu ta bây giờ đang làm gì.

Triệu Lâm cùng Triệu Phượng đều nói:

– Công chúa nghĩ chí phải! Xin phiền bảo mẫu đi giúp.

Hồi lâu, bỗng thấy bảo mẫu hoảng hốt chạy vào, nét mặt tái mét, mở miệng hồng hộc rồi nói:

– Dám bẩm hai quốc cữu! Tôi phụng mệnh vào nội cung, bỗng thấy cửa cung khóa chặt, chung quanh có quân sĩ canh giữ, gươm giáo sáng quắc. Một vùng sát khí ngất trời, khiến cho già này khiếp sợ không biết đường nào, ngã lăn ra đây. May gặp có nội giám Tăng Mậu đến, liền vực tôi vào trong hiên, kể lẽ sự tình cho tôi nghe, bây giờ tôi mới biết rằng thánh chỉ nghiêm cấm cung môn. Việc này là bởi tại Mã Thuận vu tấu, nói Hùng hậu giao thông với ngoại thân, bày lời sàm báng khiến thái hậu nghĩ càng tức giận, cho nên bệnh trạng ngày càng thêm nguy. Nay có Mạnh vương phi vào vữa thuốc, cần phải nghiêm cấm cung môn. Các đồ thực dụng đều do Tăng Mậu đưa vào, dự tính số chi tiêu trong độ mười năm. Hai quốc cữu ơi! Phi Giao hoàng hậu đã phê chuẩn cho Mã Thuận đem ba nghìn cấm binh vào canh giữ cửa cung, không cho ai được qua lại cả.

Triệu Phượng nghe nói, hầm hầm nổi giận, bảo Triệu Lâm rằng:

– Tam đệ ơi! Phi Giao đã vô đạo đến thế thì hai ta còn nghĩ chi nữa, âu là ngày nay ta đem gia binh tiến vào hoàng cung mà diện tấu cùng thánh thượng. Ta đành liều chết,

còn hơn để cho miệng thế mĩa mai. Vả thân mẫu ta vào đây, chưa biết năm nào được ra, chẳng lẽ ta cứ khoanh tay ngồi nhìn thì sao cho tiện!

Triệu Lân gạt tay mà bảo rằng:

– Không thể được! Con chuột đứng bên viên ngọc thì ta ném nó sao đang. Hai anh ta liệu chết đã đành, nhưng còn thái hậu và hai thân thì nghĩ sao cho ổn. Vả Đồ Man An Quốc và Đồ Man Định Quốc đều vũ dũng lạ thường, lại thêm có cấm binh toàn là những quân tinh nhuệ, ta khó lòng địch nổi vậy. Huống chi trong chiếu thư vẫn nói là giao việc thuốc thang hầu hạ thái hậu cho thân mẫu ta thì ta cũng không lấy có chi mà sinh sự được. Chi bằng ta hãy thư thả, rồi tùy cơ ứng biến, trù tính lấy kế vẹn toàn.

***

Lại nói chuyện hai vợ chồng Hùng Hiệu giải vào trong ngục. Lương Cẩm Hà phu nhân và Phi Loan quận chúa mừng rỡ không biết nhường nào. Vệ Dũng Nga vương phi chỉ thở dài, không nói chi cả. Hùng Hiệu thì thuật chuyện đầu đuôi cho mọi người nghe và bảo rằng:

– Việc này chắc là mưu kế của Mạnh vương phi đó thôi, khiến cho vợ chồng ta đáng chết mà lại chưa chết. Nhưng cái thân sống thừa chết dở này chẳng qua chỉ thêm một trò cười cho thiên hạ đời sau vậy.

Phi Loan quận chúa nghe nói Mạnh Lệ Quân đến, động lòng thương xót mà ứa nước mắt khóc. Vệ Dũng Nga vương phi hỏi:

– Tiểu công tử thức hay ngủ?

Nàng Hạng Ngọc Thanh ẵm tiểu công tử trao cho Vệ Dũng Nga vương phi. Vương phi ẵm lấy cháu bé, trong lòng chua xót, xoa đầu đứa bé, rồi khóc mà bảo rằng:

Tôn nhi ơi! Ai ngờ ngay nay tổ mẫu lại còn được về đây mà nhìn mặt tôn nhi vậy.

Vệ Dũng Nga vương phi cúi đầu nhìn tiểu công tử, vừa nói vừa khóc. Lương Cẩm Hà phu nhân và Phi Loan quận chúa nức nở khóc hoài. Nàng Hạng Ngọc Thanh nghĩ càng bội phần chua xót, hai hàng nước mắt cũng lăn chã tuôn rơi. Thành ra mọi người đều khóc, không ai khuyên giải cả. Bỗng có Phạm lão bà bước vào khuyên giải mà rằng:

– Ngày nay đã có Mạnh vương phi tới đây thì chắc thế nào toàn gia họ Hùng ta đây cũng được ân xá, vậy ta nên giữ vàng gìn ngọc, chớ khóc lóc cho hao tổn tinh thần. Tôi có nấu nồi cháo đem sang đây, xin mời người hãy gượng xơi một bát.

Nói xong, liền ẵm lấy tiểu công tử, rồi bảo nàng Hạng Ngọc Thanh bung cháo mời vợ chồng Hùng vương. Trong khi mọi người gượng ngồi ăn cháo thì Phạm lão bà bảo nàng Hạng Ngọc Thanh rằng:

– Không phải tôi hay nói lời thôi, nhưng cứ như nương tử thì thật tự mình cầu lấy sự khổ não. Phu nhân và quận chúa đây đã từng được hưởng những vinh hoa phú quý của vương phủ, ngày nay chịu khổ đã cam, còn như nương tử chưa cùng quốc cữu thành thân mà cũng nguyện vào nhà giam thì sự khổ não này lại càng đáng thương lắm vậy.

Nàng Hạng Ngọc Thanh chưa kịp trả lời thì Lương Cẩm Hà phu nhân ứa nước mắt khóc mà rằng:

– Phạm lão bà ơi! Nàng Hạng Ngọc Thanh đây không phải là người thường vậy. Chẳng qua trời còn có lòng thương nhà họ Hùng tôi mà sai nàng làm một vị cứu tinh đó thôi. Nếu không có nàng vào đây thì tiểu công tử này còn đâu đến ngày nay, âu là chờ khi phu quân tôi về, tôi sẽ xin nhường nàng làm chính thất.

Nàng Hạng Ngọc Thanh khóc mà thưa rằng:

– Phu nhân ơi! Xin phu nhân chớ nói như thế. Ôn quốc cứu đời với tôi thuở xưa, chưa biết thế nào mà nói cho xiết. Việc quốc cứu bỏ nghìn vàng ra chuộc tôi, còn là việc nhỏ chứ bảo toàn cho thân danh tôi được trong sạch thì ơn ấy mới thật là to. Ngày nay tôi dầu thịt nát xương mòn cũng chưa đủ báo đáp. Phu nhân đãi tôi như thế này, nghĩ đã quá phận lắm rồi.

Lương Cẩm Hà phu nhân gật đầu khen phải mà rằng:

– Nàng Hạng Ngọc Thanh ơi! Như nàng thật là chẳng những giữ được một lòng trinh tiết mà thôi, lại còn khôn ngoan rất mực nói năng phải lời vậy.

Khi ăn cháo xong, Phạm lão bà thu nhật bát đĩa, rồi cáo từ lui ra. Bấy giờ Vệ Dũng Nga vương phi mới thuật những lời Mạnh Lệ Quân khóc than nơi pháp trường cho mọi người nghe và bảo rằng:

– Việc này ta chắc là mưu kế của Mạnh vương phi, chưa biết triều đình xử trí ra thế nào, nhưng ta thiết tưởng hà tất phải như thế. Khi Mạnh vương phi khóc than kể lể, thật đã vay đáng muôn vàng vậy.

Lương Cẩm Hà phu nhân nói:

– Con thiết tưởng ta cũng không nên ngờ cứu mẫu.

Vệ Dũng Nga vương phi lại nói:

– Ta dầu không ngờ, nhưng bây giờ ta còn biết trả lời thế nào cho được.

Phi Loan quận chúa nghe nói, khác nào như dao cắt vào ruột, giọt châu lã chã khôn cầm. Vệ Dũng Nga vương phi thấy vậy ngoảnh lại bảo Phi Loan quận chúa rằng:

– Điệt nữ ơi! Điệt nữ hãy nghe ta nói. Ngày nay Mạnh vương phi tới đây, nếu có sai người đón con thì con nên về. Cứ theo luật hễ chưa làm lễ cưới, chưa có thể gọi là vợ được. Huống chi thuở trước vương phi gởi điệt nữ ở tạm nhà ta, hà tất điệt nữ khư khư mà giữ cái tiểu tiết ấy cho uổng phí một đời xuân xanh, khiến ta trong lòng luống những áy náy không yên vậy.

Phi Loan quận chúa khóc mà đáp rằng:

– Cô mẫu ơi! Con đã theo vào nơi ngục thất này, trừ phi khi nào toàn gia họ Hùng cùng được ân xá, bây giờ con mới trở về, nếu không thì quyết không bao giờ con lại theo thân mẫu con mà về trước. Nàng Hạng Ngọc Thanh còn biết tình nguyện vào nhà giam,

sao cô mẫu nữ bảo con như thế. Giả sử thân mẫu con và các anh con có đến đón, con cũng quyết xin liều chết mà theo họ Hùng ở trong ngục này.

Phi Loan quận chúa nói xong, nức nở khóc hoài, nàng Hạng Ngọc Thanh lại tìm lời khuyên giải. Vệ Dũng Nga vương phi vẫn còn oán trách Mạnh Lệ Quân:

– Họ Mạnh vốn là một người tàn nhẫn, thuở xưa đối với hai thân và phu quân cũng hờ hững như không, cho nên ngày nay sinh được một đứa nữ nhi, lại độc ác bội phần vậy. Vì nó mà khiến cho thượng hoàng phải bỏ đi, thái hậu thì nằm bẹp một chỗ, bao nhiêu quyền chính về tay nó tất cả. Nó cũng chẳng kém chi Võ hậu, thật quả như lời Triệu Câu nói năm trước. Toàn gia họ Hùng chỉ vì họ Mạnh làm hại, đến nỗi như thế, thế mà lại còn giả nhân giả nghĩa, khéo đem mây hàng nước mắt để khóc hão thương vờ.

Vệ Dũng Nga vương phi nghĩ quanh nghĩ quẩn, suốt đêm không ngủ. Sáng hôm sau, Vệ Dũng Nga vương phi đi ra phòng ngoài, trông thấy Hùng Hiệu chưa dậy, liền chạy đến gần, lạy gọi mà bảo rằng:

– Phu quân ơi! Sao hôm nay phu quân dậy trưa như thế, hay là trong mình mệt nhọc đó chăng?

Hùng Hiệu nghe tiếng gọi, bừng mở mắt dậy, trông thấy Vệ Dũng Nga vương phi nước mắt chạy quanh, mới kinh ngạc mà hỏi rằng:

– Phu nhân ơi! Sao hôm nay phu nhân dậy sớm thế? Chẳng hay có việc chi?

Hùng Hiệu vừa nói vừa đứng dậy mặc áo. Vệ Dũng Nga vương phi lại khóc than kể lể và có ý oán giận Mạnh Lệ Quân. Hùng Hiệu cả cười mà rằng:

– Phu nhân ơi! Phu nhân đẹp duyên cùng tôi trong bấy nhiêu năm, tôi thường kính phục phu nhân là một bậc nữ anh hùng, cứ sao ngày nay lại có kiến thức trẻ con như vậy. Hai vợ chồng ta không nên oán giận họ Mạnh, vì từ năm xưa họ Mạnh vẫn không thuận cho con Phi Giao vào cung. Sinh con ai có sinh lòng, họ Mạnh cũng chẳng muốn chi thế. Nếu phu nhân có lòng oán giận thì cái độ lượng há chẳng cũng có phần nhỏ nhen lắm ru!

Hùng Hiệu nói xong, Vệ Dũng Nga lại thở ngắn than dài mà rằng:

– Đã đành ta không dám oán ai, nhưng ta chỉ thương xót thay cho mấy kẻ vô tội kia mà cũng phải chịu trăm chiều cực khổ. Chồng nam vợ bắc, biết bao giờ cho được sum họp một nhà.

Hai vợ chồng đang chuyện trò cùng nhau thì bỗng thấy tên ngục tót đưa một người gia tướng nhà Hoàng Phủ vào. Hùng Hiệu nhìn mặt, tức là Tôn Vượng. Tôn Vượng thò tay vào trong mình, lấy ra một phong thư và hai gói bạc đệ trình mà bẩm rằng:

– Dám bẩm vương gia và vương phi! Hai quốc cũu tôi vẫn có lòng nhớ mến, nhưng vì tị hiềm, cho nên chưa dám đến đây, đợi khi nào thánh thượng hỏi tâm, bấy giờ sẽ xin vào bái kiến.

Hùng Hiệu thở dài mà rằng:

– Hai quốc cữu lại còn nhớ đến ta. Nhưng ta đã không thiết sống thì việc gì ta cũng không muốn hỏi đến. Ta chỉ xin hỏi việc Hoàng Phủ Tương vương đi tìm thượng hoàng, sự thế ra thế nào?

Tôn Vượng chấp tay thuật hết hết đầu đuôi mọi việc cho Hùng Hiệu nghe. Hùng Hiệu nghe nói cả mừng mà rằng:

– Nếu vậy hay! Hoàng Phủ Tương vương thật là một người bạn tốt của Hùng Hiệu này!

Nói xong, ngoảnh lại bảo Vệ Dũng Nga vương phi rằng:

– Phu nhân ơi! Phu nhân nghe nói mà mà coi, có phải Hoàng Phủ Tương vương là người một lòng trung thành không! Còn như vợ chồng ta thì tội ác khó lòng khoan thứ được. Đã không trừ nổi bọn quyền gian cho nước, lại không biết liệu mình đi tìm thượng hoàng, để đến nỗi bây giờ lực kiệt thế cùng, chỉ đành ngồi khoanh tay mà thở ngắn than dài vậy.

Vệ Dũng Nga vương phi bấy giờ cũng khóc mà rằng:

– Hoàng Phủ Thiệu Hoa em ơi! Hai chữ “trung hiếu” em thật không hổ thẹn. Nhưng không biết có chi em lại sinh ra một đứa con gái yêu quái ấy, chẳng giống tính cha chút nào!

Tôn Vượng lại thuật cho vợ chồng Hùng Hiệu biết rằng hôm trước có quan khâm sai đến bắt, phò mã Triệu Câu nói dối là Hùng Khởi Thần đi sang thăm ông cậu ở Giang Ninh, nhưng kỳ thực thì Mạnh vương phi đã bày mưu lập kế cho Hùng Khởi Thần theo Mạnh Khởi trốn sang Vân Nam từ trước. Hùng Hiệu thở dài mà rằng:

– Ta vẫn biết Mạnh vương phi là một người tài trí cao rộng, cho nên ta mới đem Hùng Khởi Thần mà phó thác nhờ trông nom cho.

Tôn Vượng lại thuật cho biết việc phò mã Triệu Câu đang ra sức luyện tập quân mã để phòng khi có việc. Bấy giờ Vệ Dũng Nga vương phi mới nguôi cơn giận mà rằng:

– Nếu vậy thì một nhà Hoàng Phủ quả nhiên giữ trọn được bốn chữ “Trung hiếu tiết nghĩa.” Ta nghĩ lại hổ thẹn với Tô Ánh Tuyết phu nhân, vì ta mà khiến cho con gái phu nhân cũng bị cực khổ ở nơi ngục thất này.

Tôn Vượng cáo từ lui ra. Bấy giờ có tiền bạc của Triệu Lân và Triệu Phượng gửi vào, cho nên các đồ thực dụng không thiếu thứ gì. Thủ ngục quan và các ngục tốt lại hết sức phụng thờ, không dám trễ nải như trước.

Cách ba hôm sau, có thánh chỉ đến, vợ chồng Hùng Hiệu mặc áo tù nhân mà ra nghênh tiếp. Nội giám Lã Xương mở thánh chỉ ra tuyên đọc như sau:

“Thừa thiên hưng vận, hoàng đế chiếu rằng:

Cứ như tội ác của Hùng Hiệu và vợ là Vệ Dũng Nga đáng lẽ phải tức khắc đem ra hành hình. Nhưng trẫm hỷ rộng lượng bao dung, đợi khi thượng hoàng về đây, bấy giờ sẽ xét xử. Nay tạm tha vợ chồng Hùng Hiệu không phải mặc áo tù nhân như trước, cho được tự do trong mấy gian nhà nhỏ, để mà sửa mình đổi lỗi.

Nếu vợ chồng Hùng Hiệu còn có lòng phản nghịch, xét được chứng cứ rõ ràng thì bây giờ quyết không khoan thứ.

Khâm thử.”

Vợ chồng Hùng Hiệu lay tạ thánh chỉ. Nội giám Lã Xương lại bẩm rằng:

– Dám bẩm vương gia! Đã mấy năm nay tôi không được thừa tiếp tôn nhan, vẫn lấy làm nhớ mến. Hôm nay tôi cố xin phụng chỉ tới đây là có ý muốn nói riêng mấy việc trong cung để vương gia vùng vương phi biết.

Vợ chồng Hùng Hiệu bảo mọi người lui tránh, rồi mời Lã Xương ngồi. Lã Xương thuật chuyện Hùng hậu nhờ có thái hậu đem về nội cung chữa thuốc, nhưng long thai cũng không bảo toàn được. Ngày nay bệnh tình thái hậu hiện đang rất nguy kịch v.v... Vợ chồng Hùng Hiệu nghe nói đều ngẩn mặt nhìn nhau mà rằng:

– Thái hậu nguy kịch như thế, mà thánh thượng vẫn say đắm chưa tỉnh. Vợ chồng Hùng Hiệu ngày chết vẫn không tiếc, chỉ sợ rằng cha con Đồ Man Hưng Phục nhân cơ hội này chiếm đoạt ngôi trời, Phi Giao hoàng hậu mắc kế quân gian mà không tự biết vậy.

Lã Xương lại thuật chuyện Mạnh Lệ Quân bị giam cầm ở trong cung. Hai quốc cữu Triệu Phượng và Triệu Lân đem qua xin vào vấn an mà cũng không được. Phi Giao hoàng hậu lại giả nhân giả nghĩa, đặt tiệc ở trong cung mời hai quốc cữu. Hai quốc cữu cố tâu xin Phi Giao hoàng hậu phải tha cho họ Hùng thì nhà Hoàng Phủ mới khỏi bị thiên hạ thóa mạ.

Phi Giao hoàng hậu chỉ sợ vương gia và vương phi có sức khỏe địch nổi muôn người, cho nên chưa dám khoan thứ. Hai quốc cữu xin đem tính mệnh mà bảo nhận rằng họ Hùng quyết không có lòng phản nghịch.

Hai quốc cữu lại nói: “Chẳng lẽ anh em ruột thịt trong nhà không ủng hộ cho nhau mà lại đi ủng hộ người ngoài hay sao! Hoàng hậu ngự ngôi chí tôn là một điều vinh quý cho nhà Hoàng Phủ. Nếu họ Hùng đắc chí thì thần đảng khi nào được vẻ vang là hàng quốc thích hoàng thân vậy.”

Phi Giao hoàng hậu nghe hai quốc cữu nói như thế, bây giờ mới vui cười mà rằng: “Nếu anh em ta biết cùng nhau một lòng thì còn nói chi nữa! Vì thế mới có đạo thánh chỉ này. Hai quốc cữu lại gọi tôi đến bẩm vương gia và vương phi hãy cứ yên lòng, đợi khi thượng hoàng về triều, bây giờ sẽ được thị phi biện bạch.”

Vợ chồng Hùng Hiệu lẩm nhẩm gật đầu mà rằng:

– Nếu vậy thì mới không hổ thẹn là con nhà Hoàng Phủ!

Lã Xương lại xin phép yết kiến Phi Loan quận chúa. Vợ chồng Hùng Hiệu truyền gọi Phi Loan quận chúa ra. Lã Xương nói:

– Dám bẩm quận chúa! Thái hậu và Mạnh vương phi nếu trông thấy quận chúa lam lũ thế này, tất lấy làm đau lòng. Nhưng thôi quận chúa cũng chớ nên oán trời, chẳng qua

chỉ tại Phi Giao hoàng hậu gây ra tai vạ này. Phi Giao hoàng hậu thật là người nhẫn tâm thái quá.

Nói xong, lại thò tay vào trong mình lấy ra một phong thư trao cho Phi Loan quận chúa:

– Đây là phong thư của hai quốc cữu gửi cho quận chúa. Xin quận chúa mở ra xem rồi y kế mà thi hành.

Phi Loan quận chúa cầm lấy phong thư, không hề mở ra xem, liền xé nhỏ ra, rồi khóc mà bảo rằng:

– Ta nhờ nhà ngươi nói với quốc mẫu và hai quốc cữu, bây giờ không nên hỏi han gì đến ta cả, chỉ nên nghĩ kế làm sao mà khiến cho họ Hùng được ra khỏi chốn này. Cứ như bây giờ thì dầu quốc cữu đến đây ta cũng không tiếp. Ta là một người vô tội, bao giờ họ Hùng được ân xá, bấy giờ ta mới ra. Nếu hai quốc cữu có nghĩ tình cốt nhục trong nhà thì xin lấy việc nước làm trọng.

Lại nói chuyện Hùng Khởi Thần theo Mạnh Khôi về Vân Nam, trong khi đi đường luống những thở than khóc lóc.

Ngày giờ thấm thoát, bỗng đã cuối thu. Bấy giờ thuyền tới phủ Giang Ninh, Mạnh Khôi vào thành dự tiệc, Hùng Khởi Thần một mình ngồi ở dưới thuyền, nghĩ quanh nghĩ quẩn: “Nay cả nhà ta đều phải vào ngục thất, chỉ có một mình ta lặn nạn tới đây. Nhưng tham sống mà xa cách cha, chẳng thà liều chết cho được sum vầy dưới gối. Nay nhân lúc anh Mạnh Khôi ta vào trong thành vắng, chi bằng ta ta trẩy thuyền tiến kinh, rồi tình nguyện vào nhà giam cho được gặp mặt cha mẹ. Ngặt vì nổi còn có Chu Thống theo đó, âu là ta phải lập kế sai hẳn đi chỗ khác mới xong.”

Hùng Khởi Thần nghĩ vậy, mới gọi Chu Thống vào mà bảo rằng:

Bây giờ anh Mạnh Khôi ta đi vắng, nhà ngươi nên mua giúp ta mấy thứ thực phẩm gì để ta uống rượu cho đỡ buồn.

Chu Thống nói:

– Các thứ thực phẩm trong thuyền đều có sẵn cả, can chi mà phải đi mua.

Hùng Khởi Thần nói:

– Ta ăn khô khan lắm, không thể chịu được, trong lòng rất lấy làm phiền muộn. Ta chỉ muốn ăn một vài quả lê hay quả cam gì đó mà thôi.

Chu Thống nói:

– Nếu vậy để tôi xin lên bộ đi mua.

Chu Thống nói xong, vội vàng cầm tiền đi ngay. Bấy giờ các thủy thủ đều đi vắng cả, gia tướng nhà họ Mạnh cũng đều đi theo hầu Mạnh Khôi. Hùng Khởi Thần cưỡi thuyền buông theo dòng nước, dầu muốn tiến kinh, nhưng không biết đi lối nào. Lại sợ người nhà họ Mạnh đuổi theo, mới thuyền vào một nơi rừng rậm ở phía chân núi.

Hùng Khởi Thần cảm thuyên bỏ đó, rồi lóp ngóp trèo lên, ruột đói như cào, vừa trèo vừa thở, nghe trong lòng đã mệt nhọc, mồ hôi ướt đầm. Bấy giờ trời tối đen, gió động cành cây, có tiếng sột soạt.

Hùng Khởi Thần nghĩ thầm: “Quái lạ! Hay là có giống sài lang hổ báo chi đây! Nếu vậy thì ta khó lòng mà sinh toàn được. Thôi thôi cũng liều một chết, ai ngờ ta lại về trước ở nơi chín suối mà Ợ hai thân.”

Hùng Khởi Thần mệt quá, không thể đi được nữa, chịu nằm lăn ra đấy. Đang trong mơ mơ màng màng thì bỗng nghe có tiếng người lao nhao: Kẻ thì bảo người này chết rồi, kẻ thì bảo con mắt hãy còn mở. Chúng soi đèn đốt đuốc, kéo đến khám trong mình Hùng Khởi Thần, thấy có tiền đều chia nhau mà lấy.

Chúng lại khám thấy tập tranh “Bách Mỹ” cũng lấy đem đi, Hùng Khởi Thần cố gượng ngồi dậy, trông thấy ở trên đỉnh núi ánh lửa sáng rực, lại nghe có tiếng người bàn nói, không hiểu câu gì. Hùng Khởi Thần nghĩ thầm:

– Bọn này chắc là bọn cướp, nếu chúng bắt ta, quyết không khi nào để cho cho ta được toàn. Chi bằng ta nhân lúc chúng quay đi này mà lẩn trốn một nơi, họa may mới khỏi chết.

Hùng Khởi Thần nghĩ vậy, liền đứng dậy toan chạy, nhưng bước không vững lại ngã gục xuống đấy. Chúng thấy vậy kéo ồ cả đèn, bảo nhau bắt lấy để đem vào nhà nộp lão gia. Bấy giờ chúng xúm lại khiêng Hùng Khởi Thần đem lên trên đỉnh núi.

Khi tới nơi trông thấy một viên võ tướng quân, thân thể tráng kiện, ước độ khoảng bốn mươi tuổi. Mình mặc áo tó bào, lưng đeo cung tên, lại có mấy chục gia binh đứng sắp hàng chung quanh. Viên tướng quân ấy đang cầm tập tranh tranh “Bách Mỹ” mà ngắm nghía. Chúng đặt Hùng Khởi Thần xuống đấy, rồi quỳ bẫm:

– Bẫm lão gia! Chính người này lấy trộm tập tranh “Bách Mỹ”, chúng tôi đã bắt đem về đây, để lão gia xử phán.

Viên tướng quân ấy nhìn mặt Hùng Khởi Thần có ý ngần ngại, ngờ là ngoại sanh của mình, nhưng vì cách biệt đã sáu năm nay, cho nên chưa nhận được chắc. Bấy giờ cũng giả cách nổi giận mà mắng rằng:

– Đứa gia tặc kia dám lấy trộm tập tranh “Bách Mỹ”, trong bấy nhiêu lâu, lẩn trốn nơi nào, ngày nay bỗng lại sa vào tay ta, thế mới thật là lưới trời khó tránh vậy. Họ tên là gì? Phải mau mau thú thật.

Hùng Khởi Thần nghe nói, đã toan cãi lại, nhưng bấy giờ người mệt nhọc quá, nói không ra tiếng. Nghĩ quanh nghĩ quẩn đành nhắm mắt nín lặng, tha hồ cho chúng muốn làm gì thì làm.

Viên tướng quân bảo các gia đem về phủ. Chúng lại khiêng Hùng Khởi Thần đi. Đi độ mấy dặm đường đem vào một toà nhà lớn.

Bấy giờ viên tướng quân đã thay bộ áo thường, trông thấy Hùng Khởi Thần liền truyền cởi trói, đuổi hết người nhà lui ra và tự mình đứng dậy đóng chặt cửa lại, rồi chạy đến đỡ Hùng Khởi Thần ngồi lên mà bảo rằng:

– Nhà ngươi chớ sợ hãi! Ta hỏi: tập tranh “Bách Mỹ” này nguyên là gia bảo của nhà Hùng vương, có sao lại thành ra ở trong mình nhà ngươi?

Hùng Khởi Thần nghe nói, trong lòng nghĩ thầm: “Chi bằng ta cứ thú thực cho chúng bắt ta giải kinh, sẽ được cùng chết với cha mẹ, còn hơn cứ nay lần mai lựa, lần lút trốn tránh như thế này.”

Hùng Khởi Thần nghĩ vậy mới ứa hai hàng nước mắt khóc mà rằng:

– Người không hỏi tôi thì thôi, chứ đã hỏi đến càng khiến cho tôi đau lòng đứt ruột.

Nói xong liền thuật rõ họ tên lai lịch cho nghe. Viên tướng quân ấy mừng rỡ xiết bao, liền cầm lấy tay mà rằng:

– Hiền sanh ơi! Hiền sanh Hùng Khởi Thần ơi! Ta là cữu phụ Vệ Dũng Bru đây! Hồi sáu năm trước ta về kinh, hiền sanh còn nhỏ tuổi, cho nên bây giờ ta không thể nhớ được. Nếu không nhờ có tập tranh “Bách Mỹ” thì cậu cháu ta có không nhận được nhau.

Hùng Khởi Thần nghe nói, mới cất đầu lên nhìn, thấy quả là ông cậu thật, liền khóc oà lên mà rằng:

– Cữu phụ ơi! Chẳng hay có sao cữu phụ lại thành ra ở đây?

Vệ Dũng Bru ôm lấy Hùng Khởi Thần rồi khóc mà bảo rằng:

– Hiền sanh ơi! Sự tình trong mấy năm nay, ta biết hết cả, chỉ vì sức không thể làm gì nổi, cho nên phải cáo bệnh trở về quê nhà. Ngày nay lại gặp hiền sanh ở đây, thật là may quá. Thôi, ta bây giờ chẳng bàn tính chi vội, hiền sanh hãy tạm lánh mình ở yên tại nhà ta ít lâu.

Hùng Khởi Thần sụp lạy. Vệ Dũng Bru đỡ dậy mà rằng:

– Bây giờ hiền sanh theo ta vào nhà trong để chào biểu thư và hai di nương. Hùng Khởi Thần vâng mệnh vào nhà trong, trông thấy có một người con gái và hai đàn bà đứng tuổi. Người con gái ấy khẽ hỏi Vệ Dũng Bru:

– Thân phụ ơi! Người nào lạ mặt thế?

Vệ Dũng Bru nói:

– Văn Cơ con ơi! Đây là nhị biểu đệ nhà họ Hùng tên gọi là Hùng Khởi Thần mà mọi ngày ta vẫn nói chuyện cùng con đó.

Nói xong, ngoảnh lại bảo hai di nương rằng:

– Nào Lã di nương đâu! Lấy bộ áo khoát cho Hùng công tử thay. Còn Từ di nương đâu! Truyền người nhà dọn rượu uống.

Bấy giờ Hùng Khởi Thần thay bộ áo xong, Vệ Dũng Bru trở nàng Văn Cơ mà bảo Hùng Khởi Thần rằng:

– Đây là tiện nữ tên gọi Văn Cơ đó! Hồi ba năm trước, ta gả cho con tham tướng, năm ngoái không ngờ bỗng góa chồng, lại về nhà. Năm nay hai mươi bốn tuổi, nguyên là con Lã di nương đây, còn Từ di nương chưa có con. Tiện nhi Vệ Ngọc là con cữu mẫu Doãn thị sinh ra, vì khi hết tang mẹ rồi lại đem gia quyến đi lĩnh chức ở Sơn Tây. Ngày nay việc nội trợ trong nhà, ta giao cho Lã di nương tất cả. Văn Cơ rất thông minh, có tài văn thơ tiếc thay số phận long đong đến nỗi góa chồng sớm.

Hùng Khởi Thần cúi chào mọi người. Vệ Dũng Bru truyền người nhà xếp dọn phòng ngủ cho Hùng Khởi Thần ở liền ngay bên cạnh phòng mình. Lại gọi tất cả gia đình đến mà dặn rằng:

– Đây là Hùng công tử, các người gặp được mà đưa về đây, tức là có công. Những vàng bạc đem đệ trình ta, ta thưởng cho các người tất cả, nhưng các người phải bí mật, nếu tiết lộ cho ai biết, ta sẽ lấy đầu.

Các gia đình đều một lòng vâng mệnh. Khi các gia binh lui ra, hai cậu cháu ngồi vào uống rượu. Vệ Dũng Bru lại hỏi kỹ mọi việc trong mấy năm trời. Hùng Khởi Thần đều thuật rõ đầu đuôi cho nghe.

Vệ Dũng Bru nghiêng răng đập bàn, lấy làm tức giận. Hai di nương cũng có ý xót thương mà bảo nhau rằng:

– Nếu vậy thì Phi Giao nhẫn tâm thái quá, mà Đồ Man Hưng Phục cũng là một đứa quyền gian.

Chỉ có Văn Cơ chẳng nói chi cả, cứ nghiêm nhiên ngồi lặng mà nhìn Hùng Khởi Thần, không hề chớp mắt. Nàng nghĩ thầm:

– Hùng công tử thật là một bậc phong lưu tài tuấn, không ngờ thế gian lại có người này! Phu quân ta thuở xưa tướng mạo dẫu khác thường, nhưng còn kém xa lắm. Nếu ta được kết duyên cùng công tử thì thật không uổng phụ một đời xuân xanh. Nhưng ta ngày nay dẫu sao cũng mang tiếng góa chồng, khi nào được cùng công tử đẹp duyên cầm sắt.

Nàng Văn Cơ nghĩ vậy, đôi mày cau có, ra ý không vui. Vệ Dũng Bru ngoảnh lại bảo Văn Cơ:

– Văn Cơ con ơi! Hùng công tử đây tức là biểu đệ, cũng trong thân thích há phải người xa lạ gì. Con chớ e lệ làm chi, nên hàng ngày cùng công tử giảng sách bàn văn cho khuây sự phiền muộn.

Nàng Văn Cơ nghe nói, mỉm cười mà rằng:

– Thân phụ ơi! Con là bậc nữ lưu, khi nào dám giảng sách bàn văn cùng công tử. Công tử có tài cao học rộng, muốn xin công tử giải bảo thêm cho.

Hùng Khởi Thần nghe nói tỏ ý khiêm tốn mà rằng:

– Học thức tầm thường của tôi đã được bao nhiêu mà nàng quá khen như vậy.

Lã di nương cười mà bảo rằng:

– Công tử chớ có khiêm tốn quá, từ nay tức là người trong một nhà, cũng nên chuyện trò đàm luận cùng nhau cho được vui vẻ.

Từ di nương cũng bảo rằng:

– Hùng công tử ơi! Công tử cứ yên lòng chớ nên phiền muộn. Tất có ngày họ Hùng được ân xá, bấy giờ sẽ lại cùng nhau sum họp.

Vệ Dũng Bưu gật đầu khen phải mà rằng:

– Hiền sanh bắt tất phải tiến kinh, cứ ở yên đây, mà cũng đừng đi đâu, kéo sợ tiết lộ.

Khi uống rượu xong, ai về phòng nấy. Hùng Khởi Thần luống chịu khó nhọc mấy đêm không ngủ, đêm ấy nằm ngủ thiếp đi, mãi đến khi mặt trời cao mấy con sào mà vẫn chưa dậy. Nàng Văn Cơ trang điểm xong, chạy vào vén màn gọi.

Hùng Khởi Thần nghe tiếng, giật mình tỉnh dậy, trông thấy Văn Cơ kinh hãi mà rằng:

– Sao nàng dậy sớm thế?

Vừa nói vừa vội vàng trở dậy mặc áo. Nàng Văn Cơ gọi nữ tỳ lấy nước rửa mặt, rồi ngồi xuống ghế, ôn tồn hỏi han mà rằng:

– Đêm qua công tử ngủ có được không?

Hùng Khởi Thần cảm tạ mà rằng:

– Mấy ngày nay tôi không ngủ, cho nên đêm qua nằm ngủ thiếp đi, mãi đến bây giờ mới dậy. Chẳng hay cứu phụ và hai di nương tôi đã dậy chưa?

Một nữ tỳ đứng cạnh bật cười mà thưa rằng:

– Lão gia tôi đã dậy đi chơi vắng, còn hai di nương tôi cũng đều đã ăn lót dạ rồi.

Bỗng thấy một tên bộc phụ bung mấy đĩa bánh vào mà nói với Văn Cơ rằng:

– Dám bẩm tiểu thư! Lã di nương tôi bảo tiểu thư mời công tử xơi bánh.

Nàng Văn Cơ tùm tùm cười, rồi mời Hùng Khởi Thần ăn lót dạ. Hồi lâu, hai di nương bước vào, lại ân cần hỏi han trò chuyện, cũng có ý trọng đãi. Lã di nương năm ấy đã bốn mươi tuổi, nguyên là một người bồi giá⁷⁰ theo Doãn Lan Đài⁷¹ tên gọi Xuân Hương. Sau Vệ Dũng Bưu nhận làm thiếp, sinh được nàng Văn Cơ, người có nhan sắc.

Về sau lại mua thêm một người nữa tức là Từ di nương. Từ di nương cũng có nhan sắc, lại có theo đòi ít nhiều nghiên bút, nhưng đến nay đã bốn mươi tám tuổi mà vẫn chưa sinh nở, vì thế Lã di nương được chuyên sủng, bao nhiêu chính sự trong nhà quyền về một tay.

Con trai Vệ Dũng Bưu là Vệ Ngọc vẫn có ý khinh Lã di nương là thiếp hầu, không chịu cho là thứ mẫu. Nàng Văn Cơ cậy mình tài mạo song toàn, thấy anh⁷² là võ biên,

⁷⁰ theo tục nước Tàu thuở xưa, cô dâu về nhà chồng, thường có mấy người tỳ nữ theo hầu gọi là bồi giá

⁷¹ vợ cả Vệ Dũng Bưu

⁷² trỏ Vệ Ngọc

cũng có ý miệt thị, Vệ Dũng Bưu thấy em gái được cha yêu dấu không khỏi đem lòng thù hiềm.

Lã di nương lại xui giục Vệ Dũng Bưu bắt Vệ Ngọc phải đem vợ con đi theo, để trong nhà không còn ai dám chống cự cùng Lã di nương cả. Lã di nương tính vốn thâm độc, bề ngoài giả cách tử tế, nhưng bề trong vẫn muốn bày mưu lập kế để hại Từ di nương.

Chẳng ngờ nàng Văn Cơ cùng Từ di nương lại tương đắc với nhau, cho nên Lã di nương hại không nổi. Vệ Dũng Bưu và Lã di nương thấy nàng góa chồng sớm, bội phần thương xót, cho nên hết sức chiều chuộng, muốn gì được nấy. Lại có ý muốn vì nàng kén chọn giai tử, để đợi khi hết tang chồng cũ thì dây loan lại nối cầm lành.

Từ khi có Hùng Khởi Thần đến ở đây, nàng Văn Cơ ra tình duyên ái. Khi cuộc cờ khi chén rượu cùng nhau ngày lại thêm thân, nhưng nghĩ đến cha mẹ lúc nào thì lại gạt thắm giọt lệ.

Một hôm, Vệ Dũng Bưu ở ngoài về, nét mặt hoảng hốt mà bảo rằng:

– Nếu vậy thì thật là việc không may! Ta nghe tin quan khâm sai sắp tới nhà ta, bắt Hùng công tử, bây giờ biết làm thế nào?

Lã di nương và Từ di nương nghe nói đều ngẩn mặt nhìn nhau. Hùng Khởi Thần ứa nước mắt khóc mà rằng:

– Cứu phụ ơi! Xin cứu phụ chớ lo ngại! Con đây vẫn có lòng muốn được tiến kinh để cùng cha mẹ cùng chết, còn hơn sống thừa ở trên cõi đời này.

Vệ Dũng Bưu gạt tay mà bảo rằng:

– Không thể được! Khi nào ta nỡ để cho hiền sanh bị bắt giải kinh.

Lã di nương và Từ di nương đồng thanh mà rằng:

– Chi bằng lão gia để cho công tử trốn đi. Khi quan khâm sai tới đây, sục tìm không thấy thì chắc không liên lụy đến lão gia được.

Vệ Dũng Bưu nói:

– Cũng không thể được! Chẳng lẽ lại để cho hiền sanh đi đâu bây giờ!

Nàng Văn Cơ thấy vậy liền tùm tùm cười, lấy tay bưng miệng, rồi sẽ cất tiếng oanh mà thưa rằng:

– Thân phụ ơi! Bây giờ có một kế quyền nghi này, quyết nhiên quan khâm sai không thể biết được.

Vệ Dũng Bưu vội vàng hỏi:

– Kế chi thế, hở con!

Nàng Văn Cơ lại cứ cười khúc khích, Lã di nương giục nói mà rằng:

– Sao lại cứ cười mãi thế! Có kế chi hay, nên nói mau mau.

Nàng Văn Cơ cười mà thưa rằng:

– Nào có kẻ chi lạ đâu! Con thiết nghĩ công tử nên cải dạng nữ nhi, rồi cứ nói là một người thân thuộc đến ở nhà ta thì quan khâm sai biết thế nào được.

Vệ Dũng Bưu và hai di nương nghe nói đều tấm tắc khen ngợi, lấy làm diệu kế. Hùng Khởi Thần nói:

– Việc ấy, tôi thiết tưởng không nên. Ví tôi cải dạng nữ nhi, chẳng hóa ra tham chút sống thừa mà để một trò cười về mai hậu. Và nay lại vùi đầu ở trong nơi khuê các thì biết bao giờ mở mặt với người.

Nàng Văn Cơ lại mỉm cười mà bảo rằng:

– Ta tạm dùng cái kế quyền nghi này để che mắt quan khâm sai đó thôi, xin công tử phải quyết đoán, chớ có ngần ngại.

Vệ Dũng Bưu nói:

– Phải làm như thế mới được! Mau mau lấy bộ áo nữ lưu ra đây để cho hiền sanh mặc.

Bấy giờ Lã di nương tức khắc đứng dậy tháo khăn cời áo của Hùng Khởi Thần ra, các nữ tỳ thì lấy lược chải đầu, bới tóc cài trâm. Nàng Văn Cơ vội vàng đi lấy bộ áo của mình đem ra cho Hùng Khởi Thần mặc. Khi trang điểm xong, cả nhà xúm lại ngắm nghía, quả nhiên là một nàng Văn Cơ thứ hai, chỉ hiềm về nổi chân to, không thể đi đôi hài nhỏ được.

Nàng Văn Cơ cười mà bảo Hùng Khởi Thần rằng:

– Khi ấy công tử cứ khẽ rón chân mà đi từ từ.

Vệ Dũng Bưu mừng mà bảo rằng:

– Bất tất phải nói là người trong thân thuộc, bây giờ cứ nói là đệ nhị tiểu thư nhà ta đó.

Sáng hôm sau, bỗng nghe gia đình vào báo có quan khâm sai đem quân đến vây, hiện đã khóa chặt các cửa.

Vệ Dũng Bưu vội vàng chạy ra nghênh tiếp. Quan khâm sai hỏi đến Hùng Khởi Thần thì Vệ Dũng Bưu trả lời:

– Tịnh chưa thấy đến!

Quan khâm sai không tin, cho quân sĩ sục tìm. Hai di nương và hai tiểu thư đang luống xuống sợ hãi thì quân sĩ đã tiến đến tới nơi. Vệ Dũng Bưu trở mà bảo quan khâm sai rằng:

– Đây là hai tiểu thiếp của tôi và hai tiện nữ tôi đó! Nào có Hùng Khởi Thần ở đâu!

Quân sĩ tìm sục khắp bốn mặt, chẳng thấy Hùng Khởi Thần đâu cả, Vệ Dũng Bưu cười mà bảo quan khâm sai rằng:

– Quan khâm sai uổng công khó nhọc tới đây mà thành ra không được việc. Trước tướng vẫn tôi nói dối, bây giờ hẳn không còn nghi ngờ. Xin mời ngài ra nhà khách xơi nước.

Các quan phủ, huyện sở tại cũng không nói chi cả, đều theo Trương Hồ⁷³ ra ngồi nhà khách. Khi uống trà xong, các quan phủ huyện hỏi Trương Hồ rằng:

– Bây giờ ngài định trở về phúc chỉ, hay là còn định đi tìm bắt ở nơi nào?

Trương Hồ cười nhạt mà rằng:

– Phò mã Triệu Câu bảo với tôi là Hùng Khởi Thần vừa rồi đã sang ngay bên nhà quan tổng binh họ Vệ đây, cứ sao lại chưa thấy đến. Quả nhiên là quan tổng binh họ Vệ đây đã đưa chàng trốn đi chỗ khác rồi. Bây giờ ta cứ đòi cho được Hùng Khởi Thần, nếu không thì quan tổng binh phải theo ta về kinh để phúc chỉ.

Vệ Dũng Bru nghe nói nổi giận mà rằng:

– Nhà ngươi phụng chỉ tới nhà phò mã, không thấy Hùng Khởi Thần, sao không bảo phò mã theo về kinh phúc chỉ, có được không?

Trương Hồ cũng nổi giận quát to lên rằng:

– Nói thế mà nghe lọt tai! Phò mã bảo là Hùng Khởi Thần tới đây, vậy nên ta mới đem quân tới. Nếu nay Hùng Khởi Thần đi đâu, nhà ngươi cứ bảo cho biết thì ta còn trách gì nhà ngươi. Chỉ vì nhà ngươi ả nặc không chịu nói ra, thế thì ta tất phải bắt nhà ngươi theo ta về kinh phúc chỉ.

Vệ Dũng Bru xỉ mắng mà rằng:

– Nhà ngươi to gan thật! Ta có tội gì mà dám bắt ta giải kinh!

Trương Hồ nói:

– Nhà ngươi có hai tội to lắm: Một là ả nặc kẻ phản nghịch; hai là tội dám chống cự với quan khâm sai.

Nói xong, liền truyền quân sĩ mau mau trối Vệ Dũng Bru lại để giải kinh phúc chỉ. Quân sĩ vừa xô đến thì Vệ Dũng Bru hầm hầm nổi giận, lấy tay gạt ngã các quân sĩ, rồi túm đầu Trương Hồ, đánh tạt một hồi. Trương Hồ nét mặt tái mét, miệng thở ra huyết. Vệ Dũng Bru lại còn đá luôn mấy cái thật điên bát đảo. Bây giờ Trương Hồ mới kêu van mà rằng:

– Vệ tướng quân ơi! Chúng tôi biết tội đã nhiều, xin tướng quân tha chết cho.

Các quan phủ, huyện đều run sợ, chẳng còn hồn vía nào, chạy lại xin Vệ Dũng Bru rằng:

– Vệ tướng quân ơi! Ngày nay quan khâm sai làm lỗi, có xúc phạm đến tướng quân, nhưng vì là sứ mệnh của triều đình, vậy xin tướng quân nên rộng lượng tha cho, để được về kinh phúc chỉ.

---

⁷³ tức là quan khâm sai

Vệ Dũng Bưu vẫn còn căm tức:

– Không thể tha được! Tôi hãy đánh chết nó đã, rồi dẫu chết chém, tôi cũng cam tâm. Nó hãm dọa tôi hết điều, tôi vẫn chịu nhịn, nay nó lại còn muốn bắt tôi giải kinh. Nếu có thánh chỉ truyền bắt tôi thì tôi mới tha chết cho nó được.

Nói xong, lại đấm đánh một hồi nữa, Trương Hồ lại quần quai kêu van. Các quan phủ, huyện lại nói:

– Vệ tướng quân ơi! Xin tướng quân rộng tha cho quan khâm sai thì chúng tôi được đội ơn nhiều lắm.

Bây giờ Vệ Dũng Bưu mới chịu tha, lại quay lại xin lỗi cùng các quan phủ, huyện. Các quan phủ, huyện đỡ quan khâm sai dậy, trông thấy mặt mũi sưng vều cả lên, thật đáng ghê sợ, vội vàng gọi người đem kiệu đưa về nhà công quán để mời thầy thuốc cứu chữa.

Vệ Dũng Bưu vừa toan quay vào nhà trong thì bỗng nghe báo có khách lạ đến. Tên người nhà cầm danh thiếp đưa vào, Vệ Dũng Bưu mở xem, thấy đề ba chữ “Chúc Vô Nhân”, có ý nghi hoặc mà nghĩ thầm rằng: “Quái lạ! Ta không quen người nào họ Chúc bao giờ, sao lại bỗng đến thăm ta.”

Vệ Dũng Bưu còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng thấy một ông cụ già mũ áo chỉnh tề, trông có vẻ văn nhã. Vệ Dũng Bưu cúi chào:

– Xin cúi chào tiên sinh! Chẳng hay tiên sinh tới đây có việc chi?

Ông cụ già ấy chăm chú nhìn Vệ Dũng Bưu mà hỏi rằng:

– Có phải người chính là quan tổng binh họ Vệ đó không?

Vệ Dũng Bưu nói:

– Chính tôi đây! Chẳng hay tiên sinh định chỉ giáo việc chi?

Ông cụ già ấy nói:

– Tôi vâng mệnh Triệu vương, đến đây yết kiến ngài đây!

Vệ Dũng Bưu giật mình kinh sợ, vội vàng làm lễ tương kiến. Chúc Vô Nhân nói:

– Tôi có một việc muốn nói riêng cùng tướng quân.

Vệ Dũng Bưu hiểu ý, tức khắc mời vào ngồi trong thư phòng. Chúc Vô Nhân thò vào trong tay áo lấy ra một phong thư trao cho Vệ Dũng Bưu mà bảo rằng:

– Đây là phong thư của Lưu Quý ở phủ Triệu vương gửi tôi đưa cho tướng quân đó. Lưu Quý nguyên làm chức trưởng sử ở phủ Triệu vương đã hơn mười năm nay. Từ khi thượng hoàng bỏ đi. Phi Giao chuyên quyền, gia quyền họ Hùng bị giam, Hán vương có mật ước với Triệu vương để cùng khởi binh. Lưu Quý vốn biết tướng quân đây là bậc vũ dũng, sức khỏe địch nổi muôn người, lại có lòng trung nghĩa, vậy mới thương nghị cùng tôi, để tâu với Triệu vương mời tướng quân đến giúp cho.

Vệ Dũng Bưu nghe nói, nửa mừng nửa sợ. Mở phong thư của Lưu Quý ra xem thì quả đúng như lời Chúc Vô Nhân nói, nghĩ thầm: “Nếu vậy cũng là một việc hay cho ta. Lần này quan khâm sai về kinh, tất Đồ Man Hưng Phục lại bày mưu mà hãm hại ta, chỉ bằng ta nhân dịp này đi theo Triệu vương. Gia quyến ta rồi sau cũng đem đi cả, chỉ hiềm một nỗi ngoại sanh ta ở đây, biết lấy ai hộ vệ. Ấu là ta sai người gọi con trai ta tạm nghỉ một thời gian về nhà để hộ vệ lấy ngoại sanh.”

Vệ Dũng Bưu nghĩ vậy mới nói với Chúc Vô Nhân:

– Xin tiên sinh hãy ở lại đây mấy hôm, để tôi thu xếp việc nhà rồi sẽ theo tiên sinh khởi hành.

Vệ Dũng Bưu lại thuật hết đầu đuôi việc Hùng Khởi Thần đến cho Chúc Vô Nhân nghe. Chúc Vô Nhân thở dài mà rằng:

– Thương xót thay cho Hùng vương, bao giờ giải tỏ được nỗi oan tình. Nay công tử đến đây, hay là ta đưa sang ở Triệu vương phủ.

Vệ Dũng Bưu nói:

– Khó đưa đi lắm! Vì công tử vốn là một kẻ thư sinh yếu đuối không quen cưỡi ngựa, mà tôi cùng tiên sinh thì lại cần phải đi gấp mới được.

Vệ Dũng Bưu truyền người nhà dọn rượu uống. Trong khi uống rượu, Vệ Dũng Bưu hỏi thăm chuyện Triệu vương. Chúc Vô Nhân nói:

– Triệu vương vốn là người hiếu thuận, Triệu thái phi thì rất nhân từ. Quan trưởng sử là Lưu Quý cũng một mực công minh, cho nên nhân dân đều kính phục. Các tướng sĩ hết lòng trung dũng, bây giờ hiện đã có sẵn năm nghìn tinh binh, chỉ đợi tướng quân tới nơi thì sẽ đánh ước cùng Hán vương để cầm quân dẹp loạn. Vệ Dũng Bưu nghe nói mừng rỡ mà rằng:

– Nếu vậy thì quan trưởng sử Lưu Quý thật là người đáng khen! Năm xưa thân phụ hấn là Lưu Khuê Bích can đỡ lạ thường, ai ngờ sinh con lại biết tận trung báo quốc.

Khi uống rượu xong, Vệ Dũng Bưu từ biệt lui vào nhà trong, đem việc Triệu vương và quan trưởng sử Lưu Quý ước định nói cho nàng Văn Cơ nghe và bảo:

– Thế này là một cơ hội rất tốt cho ta, nếu không thì quan khâm sai về tới kinh, tất nhiên lại có thánh chỉ đến nã tróc ta vậy. Ta đã sai người gọi anh con về. Các người cứ ở nhà, đợi khi anh con về đây sẽ đưa các người sang Triệu vương phủ.

Hùng Khởi Thần nghe nói, ứa hai hàng nước mắt xuống mà rằng:

– Cữu phụ ơi! Triệu vương đã cho người triệu thì cữu phụ cho con theo đi, kéo con ở đây, lòng cũng không yên. Cứ bới tóc cài trâm, cải dạng nữ nhi, ăn rồi lại ngồi một chỗ thì con lấy làm hổ thẹn.

Vệ Dũng Bưu nói:

– Bây giờ chưa thể đi được! Nếu việc hiền sanh mà tiết lộ ra, tất có tai vạ. Và hiền sanh vốn người yếu đuối thì chịu sao nổi những sự khó nhọc khi đi đường. Vậy đợi tiện nhi về đây, bây giờ cả nhà xuống thuyền cùng đi một thể.

Hùng Khởi Thần nín lặng, không biết trả lời thế nào. Nàng Văn Cơ có ý buồn rầu mà nghĩ thầm rằng: “Nếu vậy thì Hùng công tử hẳn tâm thật, nữ nào bỏ ta mà đi theo Triệu vương. Một mai công tử thoát thân bỏ đi thì duyên đôi lứa há chẳng bẽ bàng ta lắm ru, chi bằng ta nhân lúc này nói rõ sự thực, thử xem công tử định ra làm sao.”

Nàng Văn Cơ nghĩ vậy, mới thở dài mà nói với Vệ Dũng Bru rằng:

– Thân phụ ơi! Công tử đến đây, thắm thoát đã nửa năm. Cũng trong thân thích một nhà, vốn chẳng e lệ chi. Nhưng con đâu tuyệt sạch giá trong, người ngoài dị tất đã không có lời dị nghị. Và công tử lại cải dạng nữ nhi, cùng con khuya sớm ở chốn loan phòng, khi ăn ở lúc ra vào, nào ai biết cho rằng ngọc kia không vết. Bây giờ thân phụ đi vắng, anh con về đây, không khỏi nhiều điều điếc tai. Năm trước thân phụ đã bảo con rằng đây loan sẽ nổi cầm lành. Từ bấy đến nay bao nhiêu chỗ cầu thân mà con đều không ưng thuận, cũng chỉ vì chưa được nơi xứng đôi vừa lứa. Ngày nay công tử tới đây lánh nạn, bắt đắc dĩ mà phải dùng kế quyền nghi, tạm cải nữ trang, để che mắt quan khâm sai cho toàn mọi việc. Nhưng đâu sao cũng chẳng qua duyên số, đã trót cùng nhau gặp gỡ thì tử sinh xin quyết một lòng.

Vệ Dũng Bru nghe nói khen ngợi mà rằng:

– Con nói cũng có lẽ phải. Con thật là một người có học thức, biết nghĩ xa xôi. Thôi thì hiền sanh hãy cứ ở yên đây cho khỏi người ngoài nghi hoặc.

Hùng Khởi Thần nói:

– Cữu phụ ơi! Việc này con khó lòng mà vâng mệnh được, bởi vì con đã đính ước cùng Phi Loan quận chúa từ trước chẳng lẽ xon dăm để tiểu thư đây làm thứ phòng hay sao! Đâu cữu phụ và tiểu thư có ưng thuận, nhưng con cũng không đành lòng. Cửa nhà đầu tá, nghề nghiệp thì không, thân chết dở sống thừa, càng nghĩ càng thêm hổ thẹn.

Vệ Dũng Bru chưa kịp trả lời. Lã di nương nghe nói đã có ý không vui mà rằng:

– Hùng công tử ơi! Công tử nên nghĩ cho kỹ. Con gái ta thật là một bậc thiên kim tiểu thư, lão gia tôi đây vẫn quý như viên ngọc trên tay, bao nhiêu các quyền quý đến cầu thân mà lão gia tôi chưa ưng thuận nơi nào cả. Nay lão gia tôi vì tình thân thuộc mà cứu công tử, công tử nữ lại mà phụ tấm lòng.

Hùng Khởi Thần nói:

– Ôn sâu của cữu phụ và tiểu thư đây không bao giờ tôi dám quên. Ngặt vì cha mẹ tôi ngày nay đang ngồi ở trong ngục thất, chưa biết sống chết thế nào, lòng tôi thật đã tựa như lửa cháy, còn dám nghĩ đâu đến thú đoàn viên. Di nương lấy kiến thức đàn bà mà oán giận tôi, nhưng cữu phụ cũng nên lượng xét cho lòng đau xót ấy.

Nói xong, hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng. Vệ Dũng Bru cũng khóc mà bảo rằng:

– Hiền sanh ơi! Hiền sanh chớ nên khóc thương. Sự đau xót của hiền sanh, ta đã rõ biết. Hiền sanh hãy cứ yên lòng chịu vậy, trời kia sẽ có ngày mở cửa cho ta. Nhưng ta nói câu này, nếu hiền sanh nghe lời thì cũng là một việc hay. Giả sử sau này Phi Loan quận chúa đẹp duyên sát cầm rồi, mà tiện nữ có làm thứ phòng cũng chẳng lấy chi làm ngại. Cốt cầu được môn đăng hộ đối, khiến cho tình trong thân thuộc ngày lại thêm thân vậy.

Vệ Dũng Bru lại bảo Lã di nương rằng:

– Nhà người chớ nên nói lời thôi. Đợi khi hiền sanh tiến kinh, bấy giờ sẽ bàn tính đến hôn sự.

Hùng Khởi Thần chỉ ngậm đắng nuốt cay mà không biết nói thế nào. Nàng Văn Cơ miệng tủm tỉm cười, đứng dậy rót chén rượu mời Hùng Khởi Thần uống mà bảo rằng:

– Cứ như lời thân phụ tôi nói vừa rồi thì tôi cùng công tử tức là vợ chồng. Từ đây xin nguyện cùng nhau chấp liền cành, quyết không bao giờ chia rẽ.

Nàng Văn Cơ vừa nói, lại vừa nắm lấy áo rồi cười mà bảo rằng:

– Công tử nghĩ thế nào?

Hùng Khởi Thần buồn rầu đáp:

– Tiểu thư ơi! Lòng tôi bây giờ thật đã khô héo, không còn biết sống để làm vui. Chỉ mong cho bao giờ được trông thấy hai thân thì tôi mới đành dạ.

Hai người đang trò chuyện cùng nhau thì các tỳ nữ bày tiệc. Nàng Văn Cơ tươi cười nét mặt mà mời Hùng Khởi Thần ngồi uống rượu. Nàng nói:

– Hùng công tử ơi! Chén rượu hôm nay không như chén rượu mọi ngày, mà là chén rượu trăm năm của hai ta vậy.

Hùng Khởi Thần bắt đắc dĩ cầm lấy chén rượu mà rằng:

– Tiểu thư ơi! Tôi chừa rượu đã lâu, cảm tạ thịnh tình của tiểu thư, xin tiểu thư ăn cơm.

Nàng Văn Cơ có ý không vui, cười nhạt một tiếng rồi gọi nữ tỳ lấy cơm. Hai người cùng ăn cơm. Khi ăn cơm xong, Hùng Khởi Thần đứng dậy, ra ngồi một chỗ, nét mặt buồn bã âu sầu. Vệ Dũng Bru trao tiền cho một tên người nhà, dặn đến sáng hôm sau thì đi Sơn Tây gọi Vệ Ngọc. Lại gọi một tên người nhà là Vệ Phúc đến mà dặn rằng:

– Công việc trong nhà, ta giao cho nhà người chiếu quản, đợi đến khi Vệ Ngọc về đây, bấy giờ sẽ hay, còn các gia đình ai muốn đi tùy lòng, ta sẽ cấp vốn cho về nhà mà mưu sinh. Trong nhà chỉ cần mấy người lão bộc ở lại là đủ.